

Warszawa, 26 marca 2018 r.

Sygn. akt R 19/17

DECYZJA nr R19/17

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Patryk Jaki

Członkowie Komisji:

Sebastian Kaleta, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Bartłomiej Opaliński, Paweł Rabiej, Adam Zieliński, Jan Mosiński

na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 marca 2018 r.

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 r. na rozprawie sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r., nr

z udziałem M: J M, R M A, B T
R, G C, T C – P, M
W, J J M, B L M, J M:
Ś, C T S, W K L

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718 ze zm.- dalej ustawa) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, ze zm.-dalej k.p.a.) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy

orzeka:

**stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011r., nr
w całości.**

UZASADNIENIE

I

Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, postanowieniem z dnia 28 września 2017 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. akt R 19/17 w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r., nr [redacted], dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Łochowskiej 38, na którą obecnie składają się dwie działki ewidencyjne nr [redacted] w obrębie [redacted] oraz nr [redacted], w obrębie [redacted].

Postanowienie z dnia 28 września 2017 r. zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 29 września 2017 r.

W dniu 27 września 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości Departamentu Prawa Administracyjnego, wpłynęło pismo Departamentu Informatyzacji i Rejestrów Sądowych wraz z odpisem zupełnym księgi wieczystej nr [redacted].

Przewodniczący Komisji, odrębnym zawiadomieniem z dnia 28 września 2017 r. na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. poinformował, że w dniu 28 września 2017 r. zostało wszczęte postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji reprivatyzacyjnej dotyczącej nieruchomości położonej przy ul. Łochowskiej 38. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 29 września 2017 r.

Postanowieniem z dnia 28 września 2017 r. Przewodniczący Komisji na podstawie art. 26 § 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomił właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu postępowania. Postanowienie z dnia 28 września 2017 r. zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 29 września 2017 r.

Postanowieniem z dnia 28 września 2017 r. Komisja na podstawie art. 23 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. postanowiła zabezpieczyć postępowanie rozpoznawcze przed Komisją, w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r., nr [redacted], dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie, przy ulicy Łochowskiej 38, poprzez nakazanie wpisu w księdze wieczystej nr [redacted] prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla W: [redacted] – M [redacted] v W: [redacted] IX Wydział

Ksiąg Wieczystych ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu rozpoznawczym przed Komisją. Postanowienie z dnia 28 września 2017 r. zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 5 października 2017 r.

Postanowieniem z dnia 28 września 2017 r. Komisja na podstawie art. 23 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. postanowiła zabezpieczyć postępowanie rozpoznawcze przed Komisją, w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r., nr _____, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie, przy ulicy Łochowskiej 38, poprzez ustanowienie zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości, stanowiącej działkę ewidencyjną nr _____, obręb _____, położonej w Warszawie przy ulicy Łochowskiej 38. Postanowienie z dnia 28 września 2017 r. zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 5 października 2017 r.

W dniu 29 września 2017 r. Przewodniczący Komisji na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomił Prezydenta m.st. Warszawy Hannę Gronkiewicz – Waltz – zawiadomienie zostało doręczone w dniu 2 października 2017 r. oraz Samorządowe Kolegium Odwoławcze – zawiadomienie zostało doręczone w dniu 2 października 2017 r. o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r. nr _____, dotyczącej nieruchomości położonej przy ulicy Łochowskiej 38.

W dniu 30 października 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Archiwum Państwowego w Warszawie, informujące, że nie odnaleziono księgi meldunkowej budynku położonego przy ulicy Łochowskiej 38, nr hip. _____ Praga.

W dniu 3 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Archiwum Państwowego w Warszawie, informujące, że odnaleziono akta sprawy cywilnej stwierdzenia praw spadku po zmarłym J. _____ P. _____ Sądu Grodzkiego w W. _____ które zostały przekazane wraz z pismem przewodnim.

W dniu 6 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Archiwum Państwowego w Warszawie, informujące, że nie odnaleziono księgi hipotecznej budynku położonego przy ulicy Łochowskiej 38, nr hip. _____ Praga.

W dniu 8 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Biura Stołecznego Konserwatora Zabytków Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 3.11.2017 r. sygn. _____ wraz z załącznikiem w postaci karty adresowej nieruchomości o numerze _____

W dniu 14 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęły akta sprawy Sądu Rejonowego G – P w G o sygnaturze dotyczące postępowania spadkowego po zmarłej J C; i I Ś:

Przewodniczący Komisji w dniu 16 listopada 2017 r. na podstawie art. 8 i 12 w zw. z art. 35,36 i art. 37 k.p.a. w zw. z art.30 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomił, iż postępowanie w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 roku nr ulega przedłużeniu do dnia 31 grudnia 2017 roku z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronie czynnego udziału w sprawie. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 17 listopada 2017 roku.

W dniu 17 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, informujące, że w wyniku przeprowadzonej kwerendy archiwalnej nie odnaleziono materiałów dotyczących J P

W dniu 17 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, którym przesłano wszelkie posiadane w IPN dokumenty dotyczące I R: , w tym m.in. akta paszportowe dotyczące wyżej wymienionej.

W dniu 17 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, którym przesłano wszelkie posiadane w IPN dokumenty dotyczące H A:

W dniu 20 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, którym przekazano akta sprawy zakończonej wydaniem decyzji Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 13 maja 2013 r. w której stwierdzono nieważność decyzji Wojewody Warszawskiego nr dnia 30 grudnia 1992 r.

W dniu 20 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Prezesa Sądu Rejonowego G – P w G w którym przesłano akta sprawy dot. stwierdzenia nabycia spadku po A P

W dniu 20 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, w którym przesłano akta sprawy , , dotyczące postępowań toczących się w Sądzie w związku z ustanowieniem kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu J P

W dniu 24 listopada 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Prezesa Sądu Rejonowego G. – P. w G. w którym przesłano akta sprawy o sygnaturze dotyczące stwierdzenia nabycia spadku po S. J. i M. K.

Przewodniczący Komisji w dniu 14 grudnia 2017 r. zawiadomił na podstawie art. 8 i 12 w zw. z art. 35,36 i art. 37 k.p.a. w zw. z art.30 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., iż postępowanie w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 roku nr ulega przedłużeniu do dnia 31 grudnia 2017 roku z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronie czynnego udziału w sprawie. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 15 grudnia 2017 roku.

W dniu 18 grudnia 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości, z Sądu Rejonowego dla W. i M. w W. X Wydział Ksiąg Wieczystych wpłynął akt notarialny Rep. nr dot. przedwstępnej umowy sprzedaży pomiędzy S. A. i C. Sp. z o.o. z siedzibą w W. a B. T. R. M. M. działającym w imieniu własnym i na rzecz E. A. – S. oraz Z. L. działającego jako kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu J. P.

Zarządzeniem z dnia 21 grudnia 2017 r. na podstawie art. 17 ust. 1 w zw. z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 89, art. 90, art. 91 § 1 i art. 92 k.p.a. Przewodniczący wyznaczył termin rozprawy przed Komisją na dzień 16 stycznia 2018 r. godz. 10.00. Zarządzenie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 21 grudnia 2017 r.

Przewodniczący Komisji postanowieniem z dnia 22 grudnia 2017 r. na podstawie art. 75 § 1, art. 86 oraz art. 123 § 1 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. z urzędu dopuścił dowód z zeznań świadków w osobach K. H., Z. P. L., W. Z. oraz A. Z. na okoliczność przebiegu procesu reprivatyzacji nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Łochowskiej 38, opisanej w ewidencji gruntów jako działka ewidencyjna nr, obręb, dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy dla W. M. v W. IX Wydział Ksiąg Wieczystych, księga wieczysta o numerze. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 29 grudnia 2017 roku.

W dniu 22 grudnia 2017 r. zostały skierowane do świadków K. H. Z. P. L., W. Z. oraz A. Z. wezwania na termin rozprawy, omyłkowo wzywające na termin rozprawy w dniu 16 stycznia 2017 r.

W dniu 28 grudnia 2017 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Sądu Rejonowego Gł... – P... Gł... XII Wydział Cywilny, w którym przekazano poświadczony za zgodność z oryginałem odpis postanowienia wydanego w sprawie o sygnaturze ... dotyczący stwierdzenia nabycia spadku po O... B... K

Na skutek omyłki, w dniu 3 stycznia 2018 r. na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 50 § 1 i art. 54 § 1 k.p.a. ponownie wezwano na rozprawę w charakterze świadków K... H... A... Z... W... Z... oraz Z... P... L... na termin 16 stycznia 2018 r. K... H... odebrała wezwanie w dniu 3 stycznia 2018 r., A... Z... odebrała wezwanie w dniu 5 stycznia 2018 r., W... Z... i odebrał wezwanie w dniu 5 stycznia 2018 r., Z... P... L... odebrał wezwanie w dniu 15 stycznia 2017 r. Pismem z dnia 8 stycznia 2018 r. na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 50 § 1 i art. 54 § 1 k.p.a. wezwano na rozprawę przed Komisję w charakterze świadków B... B... A... W... i J... K... B... B... odebrał wezwanie w dniu 10 stycznia 2018 r., A... W... odebrała wezwanie w dniu 8 stycznia 2018 r., J... K... odebrał wezwanie w dniu 5 stycznia 2018 r.

Pismem z dnia 3 stycznia 2018 r. na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 10 § 1 k.p.a. zawiadomiono o rozprawie przed Komisją Miasto Stołeczne Warszawa.

W dniu 5 stycznia 2018 r. udostępniono akta zastępcze sprawy R 19/17 I... i W... - upoważnionej do przeglądania przedmiotowych akt i wykonywania fotokopii przez pełnomocnika Prezydenta m.st. Warszawy – adw. E... 3 (upoważnienie w aktach sprawy).

W dniu 12 stycznia 2018 r. udostępniono akta zastępcze sprawy R 19/17 I... W... – upoważnionej do przeglądania przedmiotowych akt i wykonywania fotokopii przez pełnomocnika Prezydenta m.st. Warszawy – adw. E... B... (upoważnienie w aktach sprawy).

W dniu 16 stycznia 2018 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Wiceprezesa Sądu Rejonowego dla W... - Ż... v W..., którym przekazano akta sprawy... dotyczące oświadczeń o przyjęciu spadku po R... C

W dniu 16 stycznia 2018 r. została przeprowadzona jawna rozprawa dotycząca wszczętego postępowania w sprawie R 19/17. Na rozprawie Komisja przesłuchała jako

świadków: Wł. J. Z., Z. P. Li, A. W.
B. M. B., A. Z. i J. K.

W imieniu strony Miasta Stołecznego Warszawy – Prezydenta m.st. Warszawy stawili się pełnomocnicy adwokat B. P. oraz adwokat Z. G. (pełnomocnictwa złożone do akt). Na rozprawę stawili się także P. R. - Dyrektor Biura Spraw Dekretowych Urzędu m.st. Warszawy (pełnomocnictwo udzielone w trybie art. 12 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.).

Po zamknięciu rozprawy Członek Komisji w imieniu Przewodniczącego Komisji, poinformował o możliwości wypowiedzenia się stron co do zebranego materiału dowodowego w terminie 14 dni od chwili zamknięcia rozprawy, zgodnie z art. 10 § 1 k.p.a.

W dniu 25 stycznia 2018 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo G. C., T. M. C., W. K. L., G. T. S. B. L. M. J. J. M. i J. M. Ś. dotyczące postępowania toczącego się przed Komisją, dotyczącego nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Łochowskiej 38. W treści pisma wskazano, iż ww. są spadkobiercami po zmarłym J. P. Wniesiono o umorzenie postępowania toczącego się przed Komisją i przekazanie sprawy do rozpoznania przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze. Jednocześnie wraz z pismem spadkobiercy załączyli postanowienia dotyczące stwierdzenia nabycia spadku po zmarłych: J. P. A. P. z d. P. S. J. i M. Z. K., J. C. i E. J. Ś. J. C. L. P. Ś. oraz protokół poświadczenia dziedziczenia Rep. nr

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2018 r. Przewodniczący Komisji na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zwrócił się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r., nr dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Łochowskiej 38.

W dniu 29 stycznia 2018 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Archiwum Państwowego w Warszawie, którym przekazano uwierzytelnione kopie księgi meldunkowej dla budynku położonego w Warszawie przy ul. Nowy Świat 24.

W dniu 29 stycznia 2018 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Urzędu Stanu Cywilnego w L..., którym przekazano odpis zupełny aktu zgonu E... M... A... – S..., zmarłej w dniu... r. w L...

W dniu 31 stycznia 2018 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo Prezydenta m.st. Warszawy, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, zatytułowane „wyjaśnienia organu”, w którym pełnomocnik wskazał na liczne uchybienia proceduralne w zakresie postępowania dowodowego w czasie przesłuchiwanie świadków, wskazując w uzasadnieniu, iż świadkom w sposób sugerujący zadawano pytania i prowadzono przesłuchanie w sposób nieprawidłowy.

W dniu 31 stycznia 2018 r. wpłynął do Ministerstwa Sprawiedliwości wniosek pełnomocnika organu – Prezydenta m.st. Warszawy adw. E... B... o wydanie protokołu rozprawy z dnia 16 stycznia 2018 r., protokołów z zeznań świadków i stron, stanowiących załączniki do protokołu z rozprawy przeprowadzonej w sprawie R 19/17.

Protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2018 r. oraz protokoły zeznań świadków zostały przekazane pełnomocnikowi Prezydenta m.st. Warszawy.

Zawiadomieniem z dnia 1 lutego 2018 r. Przewodniczący poinformował o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie o sygn. akt R 19/17 oraz o możliwości wypowiedzenia się stron postępowania, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia, zgodnie z art. 10 § 1 k.p.a. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 1 lutego 2018 r.

W dniu 8 lutego 2018 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo R... M... A... – spadkobiercy E... M... A... – S... w którym wskazał, iż spadek po swojej małżonce E... M... A... – S... zmarłej w dniu... w L..., odziedziczył w całości, na podstawie sporządzonego testamentu z dnia... i postanowienia Sądu Rejonowego w Z... z dnia...

W dniu 14 lutego 2018 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło pismo adw. M... G... informujące, iż występuje w imieniu R... M... A... który jest jedynym następcą prawnym E... A... – S... Pełnomocnictwo zostało złożone do akt wraz z pismem.

W dniu 15 lutego 2018 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęła opinia Społecznej Rady, w której wyraziła swoje stanowisko, wskazując, iż wydanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r. doprowadziło do...

skutków rażąco sprzecznych w interesem społecznym oraz decyzja została wydana z naruszeniem prawa, polegającym na niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przewodniczący Komisji zawiadomieniem z dnia 27 lutego 2018 roku poinformował, że z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronie czynnego udziału w sprawie, postępowanie ulega przedłużeniu do dnia 30 marca 2018 r. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 2 marca 2018 r.

II

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości

1.1. Nieruchomość warszawska, położona przy ul. Łochowskiej 38, objęta dawną księgą hipoteczną pod nazwą: „Nieruchomość Warszawska nr Praga”, została objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 50, poz. 279; dalej jako: „dekret”. Nieruchomość zawierała powierzchnię i pod ulicą

Obecnie, na nieruchomość tę składają się dwie działki:

- Nr – zabudowana budynkiem mieszkalnym, o powierzchni leżąca w obrębie dla której w Sądzie Rejonowym W -M , IX Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzona jest księga wieczysta nr ,
- Nr - niezabudowana, o powierzchni , leżąca w obrębie dla której w Sądzie Rejonowym dla W -M , IX Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzona jest księga wieczysta nr , znajdująca się w pasie drogowym ulicy Łochowskiej.

1.2. Zgodnie z miejscowym planem ogólnym zagospodarowania przestrzennego m.st. Warszawy, zatwierdzonym Uchwałą Nr XXXV/199/92 Rady m. st. Warszawy w dniu 28 września 1992 roku teren nieruchomości położonej przy ulicy Łochowskiej 38 przeznaczony jest pod obszar C-1 – centralne funkcje miasta, C-1,2 – obszary centralnego zespołu usługowo-mieszkaniowego, a w tym obszarze preferuje się lokalizowanie funkcji

usługowych III stopnia stanowiących uzupełnienie programu obszaru ścisłego centrum w zakresie administracji, współpracy gospodarczej, placówek naukowo-badawczych itp. oraz zespołów mieszkaniowych stowarzyszonych z programem obsługi mieszkańców.

Przedmiotowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego obowiązywał do końca 2003 r. i został zniesiony na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2003 r. nr 80, poz. 717).

Obecnie nieruchomości przy ul. Łochowskiej 38 nie jest objęta planem zagospodarowania przestrzennego.

1.3. Nieruchomość przy ul. Łochowskiej 38 jest wpisana do gminnej ewidencji zabytków m.st. Warszawy (karta adresowa nr _____).

2. Pierwotni współwłaściciele nieruchomości

2.1. Aktem notarialnym z dnia _____, Rep. J. P. _____ nabył od F _____ i L _____ K _____ w całości nieruchomości oznaczoną numerem hipotecznym _____ Praga, położoną przy ul. Łochowskiej 38 w Warszawie, o powierzchni _____, zabudowaną trzypiętrowym budynkiem i stróżówką. Następnie aktem notarialnym Repertorium _____ z dnia _____: J _____ P _____ sprzedał J _____ M _____ ½ części w/w nieruchomości.

Zaświadczeniem z dnia _____ Sąd Grodzki w Warszawie stwierdził, że tytuł własności nieruchomości położonej przy ul. Łochowskiej 38 o powierzchni ogólnej _____, uregulowany jest wpisem jawnym na imię J _____ P _____ w ½ części, I _____ M _____ R _____ w 1/6 części, H _____ A _____ w 1/6 części oraz J _____ S _____ M _____ 1/6 części.

3. Postępowanie na podstawie wniosku dekretowego

3.1. W dniu 16 lutego 1949 r. J _____ P _____, J _____ M _____, H _____ A _____ i I _____ M _____ R _____ złożyli do Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do terenu nieruchomości położonej w Warszawie, przy ulicy Łochowskiej 38, oznaczonej jako „Nieruchomość Warszawska nr _____ Praga”. Do wniosku załączono zaświadczenie nr _____ z Sądu Grodzkiego w Warszawie Oddziału Ksiąg Wieczystych z dnia _____, z treści którego wynikało, że nieruchomość

położona w Warszawie, przy ulicy Łochowskiej 38 zawierała powierzchni ogólnej m². Tytuł własności powyższej nieruchomości uregulowany był wpisem jawnym na imię J. P. w 3/6 częściach, J. S. M. w 1/6 części, H. A. w 1/6 części oraz I. M. R. w 1/6 części – niepodzielnie.

3.2. W dniu do Zarządu Miejskiego w m. st. Warszawie wpłynął również wniosek R. P. o przyznanie prawa własności czasowej do terenu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Łochowskiej nr nr hip R. P. pod wnioskiem podpisał się jako „właściciel domu Łochowska 38”. Wniosek R. P. nie został rozpoznany, ponieważ z dokumentów nie wynikało, aby był spokrewniony z właścicielem nieruchomości J. F. i jak również żeby był właścicielem domu przy ulicy Łochowskiej 38 w Warszawie.

3.3. Z dniem to jest z dniem wejścia w życie dekretu, grunty nieruchomości warszawskich, w tym grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu, przeszły na własność Gminy m.st. Warszawy, a następnie po likwidacji gmin w 1950 r. na własność Skarbu Państwa.

3.4. Objęcie wskazanego gruntu w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez Gminę m.st. Warszawy (Dz.U.R.P. z 1948 r. Nr 6, poz. 43) w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. Termin składania wniosków dekretowych mijał w dniu 16 lutego 1949 roku, a zatem wnioski z dnia 16 lutego 1949 roku zostały złożone w terminie.

3.5. Decyzją administracyjną nr z dnia 2 września 1955 r. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawa, działając na podstawie art. 1, 5, 7 i 8 dekretu, odmówiło dotychczasowym właścicielom tj. J. P., J. S. M.: H. A. i I. M. R. prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Łochowskiej 38, numer hipoteczny Praga i jednocześnie stwierdziło, że wszystkie budynki znajdujące się na powyższym gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa. W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z opracowanym planem zagospodarowania przestrzennego teren nieruchomości warszawskiej przy ulicy Łochowskiej 38, przeznaczony jest pod społeczne budownictwo mieszkaniowe.

Z pisma Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawa z dnia 15 października 1955 roku wynika, że na posesji przy ul. Łochowskiej nr 38, numer hipoteczny - Praga znajdowały się następujące budynki: budynek frontowy murowany, czterokondygnacyjny,

podpiwniczony, mieszkalny o powierzchni zabudowy m² i kubaturze m³ oraz oficyna prawa murowana, jednokondygnacyjna, niepodpiwniczona komórka o powierzchni zabudowy m² i kubaturze m³.

3.6. Postanowieniem z dnia 31 października 1955 roku Sąd Powiatowy dla W P w W Wydział III Ksiąg Publicznych dokonał wpisu przeniesienia prawa własności nieruchomości przy ul. Łochowskiej 38 numer hipoteczny - Praga w Warszawie na rzecz Skarbu Państwa na podstawie orzeczenia Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawa z dnia 2 września 1955 roku nr :

3.7. W dniu 30 grudnia 1992 r. Wojewoda Mazowiecki decyzją nr stwierdził nabycie przez Dzielnicę-Gminę Warszawa-Praga Północ z mocy prawa w dniu 27 maja 1990 roku nieodpłatnie własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Siedleckiej (obejmującej także nieruchomość pochodzącą z księgi hipotecznej o numerze - Praga).

3.8. Decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 5.04.2000 r., sygn. akt , rozpatrując wniosek M J: M: H: M M: M: , B: T R: i H A , stwierdzono nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 2 września 1955 r. odmawiającego J: i P J: i S: M H A i L: M: R przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej Łochowska 38, numer hipoteczny Praga.

3.9. W dniu 22 marca 2010 r. Prezydent m.st. Warszawy decyzją nr zatwierdził projekt podziału nieruchomości uregulowanej w KW nr , położonej w Warszawie w Dzielnicy Praga - Północ, przy ul. Łochowskiej 38, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka ew. nr w obrębie (część dawnej działki), stanowiącej własność m. st. Warszawy na działki nr o pow. i nr o pow.

3.10. Decyzją z dnia 9 grudnia 2011 r., nr Prezydent m.st. Warszawy, na podstawie art. 7 ust. 1, 2 i 3 dekretu, ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni m², oznaczonego w ewidencji gruntów jako działka ewidencyjna nr z obrębu uregulowanego w księdze wieczystej nr położonego w Warszawie przy ulicy Łochowskiej 38 na rzecz: J P – nieznanego z miejsca pobytu reprezentowanego przez radcę prawnego Z: L: – w udziale wynoszącym 3/6, B T R – w udziale wynoszącym 1/6, E: Ai – S: – w udziale wynoszącym 1/6 oraz M M w udziale wynoszącym 1/6 (pkt I decyzji), ustalił czynsz symboliczny

z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w pkt I decyzji w wysokości 1512 zł netto (tysiąc pięćset dwanaście złotych) - płatny z góry w terminie do dnia 31 marca każdego roku na konto Urzędu Dzielnicy Praga - Północ m.st. Warszawy (pkt II decyzji), oraz odmówił ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu o powierzchni 80 m2, stanowiącego część działki ewidencyjnej nr ... z obrębu ... – znajdującego się w pasie drogowym ulicy Łochowskiej.

3.11. W dniu ... r., decyzją nr ..., Minister Administracji i Cyfryzacji stwierdził nieważność decyzji Wojewody Mazowieckiego nr ... z dnia ... roku w części dotyczącej budynku mieszkalnego oznaczonego numerem ... położonego przy ulicy Łochowskiej w Warszawie.

3.12. W dniu 15 grudnia 2016 r. – Urząd Miasta Stołecznego Warszawy Biuro Spraw Dekretowych, zwrócił się z pismem do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z prośbą o wszczęcie z urzędu postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr ... z dnia ... roku w związku z pozyskaniem informacji, że J. P. : zmarł dnia ... roku, a zatem decyzja reprivatyzacyjna została wydana w stosunku do osoby zmarłej, co powoduje, że jest obciążona wadą nieważności i należy ją usunąć z obrotu prawnego.

3.13. W dniu ... r. Prokurator Okręgowy ... w ... W ... złożył sprzeciw do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W... od ostatecznej decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia ... l roku nr ... Prokurator Okręgowy wskazał, że wnioskuje o wznowienie postępowania oraz o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy.

4. Przebieg spadkobrania po współwłaścicielach nieruchomości

4.1. Komisja ustaliła, że J. P. : zmarł w dniu ... r. Z odpisu skróconego aktu zgonu J. P. : wydanego przez Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego m.st. Warszawy z dnia ... roku wynika, że J. P. : , syn M. i Ma. z d. K. : urodził się ... roku w ... (pow. ...), a zmarł ... roku w ... Jego żoną była A. P. : d. F. : .

W zespole archiwalnym nr ... „Zbiór ksiąg meldunkowych m. st. Warszawy” z lat 1928-1978, w książce meldunkowej domu przy ul. Nowy Świat 24, sygn. 24 z lat 1942-1950 pod pozycją nr ... znajduje się wpis na nazwisko P. : : J. : syn M. i Ma. K. : a pod pozycją nr ... wpis na nazwisko P. : w. P. : .

Ar _____ córka A _____ a i Ji _____ Z _____ J (żona Ji _____ P _____). Oboje przybyli z ul. _____ w Warszawie. Odnotowano tam również zgon Ji _____ P _____ w dniu _____ natomiast jego żona A _____ P _____ wyprowadziła się w dniu _____ roku do G _____ i na ul. _____

4.2. J _____ P _____ zmarł dnia _____ roku w Warszawie, a spadek po nim odziedziczyły z mocy ustawy jedyna córka Ś _____ J _____ zd. 1 _____ w udziale wynoszącym $\frac{3}{4}$ części spadku oraz żona A _____ P _____ zd. 1 _____ w $\frac{1}{4}$ części spadku (postanowienie _____ z dnia 2 _____ roku wydany przez Sąd Grodzki w W _____, sygn. akt _____).

Spadek po A _____ P _____ zmarłej dnia _____ roku, na podstawie ustawy nabyły córki: J _____ C _____ i S _____ J _____, każda w $\frac{1}{2}$ części spadku (postanowienie Sądu Rejonowego C _____ w G _____ z dnia _____ roku, sygn. akt _____).

S _____ i J _____ zmarła dnia _____ roku jako wdowa nieposiadająca dzieci, a spadek po niej na podstawie ustawy nabyła siostra J _____ C _____, córka I _____ i A _____ w całości (postanowienie Sądu Rejonowego _____ w G _____ z dnia _____ roku, sygn. akt _____ 5).

J _____ C _____ zmarła dnia _____ roku, a spadek po niej na podstawie ustawy nabyli syn J _____ C _____ i córki M _____ K _____ i I _____ Ś _____, każde w $\frac{1}{3}$ części spadku (postanowienie Sądu Rejonowego _____ w C _____ z dnia 24 listopada 2015 roku, sygn. akt _____ 5).

Spadek po I _____ Ś _____, zmarłej dnia _____ roku, na podstawie ustawy nabyli L _____ Ś _____, W _____ F _____ L _____ i G _____ T _____ i Ś _____, każdy w $\frac{1}{3}$ części spadku (w/w postanowienie, sygn. akt _____ 5).

I _____ Ś _____ zmarł dnia _____ roku, a spadek po nim nabyła żona J _____ M _____ Ś _____ w całości na podstawie testamentu – postanowienie Sądu Rejonowego C _____ w G _____ dnia _____ roku, sygn. akt XIII _____

Spadek po M _____ K _____, zmarłej dnia _____ roku na podstawie ustawy nabyli C _____ K _____, B _____ L _____ M _____ i J _____ M _____ - każdy w $\frac{1}{3}$ części (w/w postanowienie, sygn. akt _____).

O _____ K _____ zmarł dnia _____ r. Postanowieniem Sądu Rejonowego _____ w G _____ z dnia 22 lutego 2017 r., zapadłym w sprawie o sygn. akt XII _____ spadek po O _____ K _____ na podstawie ustawy

nabyła w całości córka N... W... z z d. F... (postanowienie Sądu Rejonowego... w G... z dnia 22 lutego 2017 roku, sygn. akt...).

J... i zmarł dnia... roku, a spadek po nim nabyli w mocy ustawy w częściach równych po 1/3 części R... la C..., T... C... P... i G... z C... (postanowienie Sądu Rejonowego... z dnia... roku, sygn. akt...).

W testamencie z dnia 4 sierpnia 1999 roku, sporządzonym w formie aktu notarialnego przez notariusza w Warszawie – W... J... o za Rep. A nr..., R... C... oświadczyła, że do całego spadku w częściach równych powołuje córkę T... C... oraz syna G... C... R... C... zmarła w dniu... roku i został sporządzony akt poświadczenia dziedziczenia po niej przed notariuszem w Warszawie – E... G... zgodnie z którym spadek po zmarłej R... C... w całości nabyła córka T... C... – F... i oraz syn C... C...).

Ostatecznie udział w wysokości 1/2 należący do... I... przypadł J... Ś... (spadkobierczyni L... Ś...) w 1/18 części, W... K... L... u w 1/18 części, G... S... w 1/18 części, M... Wc... z zd. K... (spadkobierczyni O... K... w 1/18 części, B... L... M... w 1/18 części, J... J... M... w 1/18 części, G... w 3/36 części i T... -Pr... w 3/36 części.

J... M... zmarł... roku w Warszawie, a spadek po nim na podstawie ustawy nabyli syn J... S... M..., córka H... A... i córka I... M... R... a po 1/3 części spadku każde z nich z tym, że żonie M... M... j służyło prawo dożywotniego użytkowania na 1/4 części spadku. Spadek po M... M... zmarłej... r. na podstawie ustawy nabyli J... S... M... H... A... i F... M... R... po 1/3 części każdy z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla... z dnia... roku, sygn. akt...).

Spadek po J... M... R... j zmarłej w dniu... roku nabyła z mocy ustawy córka B... T... R... w całości (postanowienie Sądu Rejonowego... z dnia 18 września 1995 roku, sygn. akt...).

Spadek po J... S... M... zmarłym... roku nabyli

z mocy ustawy żona H. [imię] M. [nazwisko] i dzieci M. [imię] J. [nazwisko] M. [imię] i M. [imię] M. [imię] każdy po 1/3 części spadku (postanowienie Sądu Rejonowego d[...]
[imię] z dnia 18 października 1995 roku, sygn. akt [...]).

Spadek po H[...]
A. [imię] zmarłej dnia 2 gr[...]
roku z mocy ustawy
nabyła córka F. [imię] A[...]-S[...]
w całości (postanowienie Sądu Rejonowego
w Z[...]
z dnia 13 kwietnia 2000 roku, sygn. akt [...]).

Spadek po H[...]
M. [imię] zmarłej w dniu [...]
roku na podstawie
testamentu nabyli synowie M. [imię] M. [imię] i V. [imię] K. [imię] w 1/2 części każdy
z nich (postanowienie Sądu Rejonowego [...]
z dnia 8 maja 2008 roku,
sygn. akt [...]).

Spadek po zmarłej w dniu [...]
r. w L[...]
E. [imię] M. [imię]
[imię] – S[...]
na podstawie testamentu nabył w całości R[...]
M. [imię]
[imię] (postanowienie z dnia 11 maja 2017 r. Sądu Rejonowego w Z[...]
sygn. akt [...]).

Ostatecznie udział w wysokości 1/2 należący do J. [imię] M. [imię] przypadł
M. [imię] M. [imię] (spadkobiercy J. [imię] M. [imię] go) w 1/6 części, R. [imię]
M. [imię] A[...]
(spadkobiercy E. [imię] - S. [imię]) w 1/6 części oraz
B. [imię] T. [imię] w 1/6 części.

5. Działania stron w kierunku wzruszenia orzeczenia administracyjnego odmawiającego ustanowienia użytkownika wieczystego

5.1. Decyzją administracyjną nr [...]
z dnia 2 września 1955 r.
Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie, działając na podstawie art. 1, 5, 7 i 8
dekretu, odmówiło dotychczasowym właścicielom tj. J[...]
P[...], J[...]
i S[...]
M. [imię] H[...]
A. [imię] i I[...]
M. [imię] R[...]
prawa
własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Łochowskiej
38, numer hipoteczny [...]
i jednocześnie stwierdziło, że wszystkie budynki
znajdujące się na powyższym gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa. W uzasadnieniu
wskazano, że zgodnie z opracowanym planem zagospodarowania przestrzennego teren
nieruchomości warszawskiej przy ulicy Łochowskiej 38, przeznaczony jest pod społeczne
budownictwo mieszkaniowe.

5.2. Decyzją nr _____ z dnia 30 grudnia 1992 roku Wojewoda Warszawski stwierdził nieodpłatne nabycie przez Dzielnicę-Gminę Warszawa-Praga Północ, z mocy prawa, w dniu 27 maja 1990 roku, własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Siedleckiej, stanowiącej działkę ewidencyjną nr _____ z obrębu _____ o powierzchni _____ m². Nieruchomość ta obejmowała m.in. nieruchomość pochodzącą z księgi hipotecznej Hip. Nr. _____ za. Decyzja stała się prawomocna z dniem 3 lutego 1993 roku.

5.3. Decyzją z dnia 5 kwietnia 2000 r., Nr _____, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 2 września 1955 r., nr _____. W motywach rozstrzygnięcia podniesiono, że w aktach administracyjnych brak było planu, w oparciu o który mogłaby nastąpić odmowa ustanowienia własności czasowej oraz innych dokumentów wskazujących na to, że korzystanie z gruntu przez dotychczasowych właścicieli nie dawało się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowy, a zatem powyższe orzeczenie zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa.

5.4. W dniu 22 listopada 2007 roku M. _____ J. _____, H. _____, M. _____, M. _____, E. _____ A. _____ -St. _____ i B. _____ a T. _____ R. _____ udzielili pełnomocnictwa radcy prawnemu Z. _____ L. _____ do występowania w charakterze pełnomocnika przed organami administracji państwowej i sądami administracyjnymi w sprawach: ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości położonej w Warszawie, przy ul. Łochowskiej 38 oraz odzyskania budynku mieszkalnego posadowionego na tej nieruchomości, a także doprowadzenia do sprzedaży tej nieruchomości.

Wnioskiem z dnia 13 stycznia 2009 roku Miasto Stołeczne Warszawa w trybie art. 34 k.p.a. wystąpiło do Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia o ustanowienie kuratora dla reprezentowania nieznanego z miejsca pobytu J. _____ P. _____, zamieszkałego ostatnio przy ul. N. _____ w W.

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2009 roku, sygn. akt III _____ Sąd Rejonowy d. _____ ustanowił dla nieobecnego J. _____ P. _____ a kuratora w osobie radcy prawnego Z. _____ L. _____ - celem reprezentowania go w toczącym się przed Urzędem m. st. Warszawy Biurem Gospodarki Nieruchomościami, Wydziałem Spraw Dekretowych i Związków Wyznaniowych postępowaniu o przyznanie prawa użytkowania wieczystego w trybie art. 7 dekretu.

5.5. Decyzją nr _____ dnia 22 marca 2010 roku Prezydent m. st. Warszawy zatwierdził projekt podziału nieruchomości uregulowanej w KW nr _____

położonej w m.st. Warszawie Dzielnicy Praga-Północ, przy ul. Łochowskiej 38, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka ew. nr [redacted] w obrębie [redacted] (część dawnej działki [redacted]), stanowiącej własność M. St. Warszawy na działki nr [redacted] o pow. 1 [redacted] i nr [redacted] o pow. [redacted] m².

5.6. Decyzją z dnia 9 grudnia 2011 r., Nr [redacted], Prezydent m.st. Warszawy, na podstawie art. 7 ust. 1, 2 i 3 dekretu, ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do gruntu o pow. [redacted] m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr [redacted] z obrębu [redacted], uregulowanego w księdze wieczystej [redacted], położonego przy ul. Łochowskiej 38 w Warszawie na rzecz: J. [redacted] P. [redacted] – nieznanego z miejsca pobytu reprezentowanego przez radcę prawnego [redacted] I. [redacted] w udziale wynoszącym 3/6 części; B. [redacted] T. [redacted] R. [redacted] w udziale wynoszącym 1/6 części; El. [redacted] A. [redacted] S. [redacted] w udziale wynoszącym 1/6 części oraz M. [redacted] w udziale wynoszącym 1/6 części (punkt I decyzji). Ponadto Prezydent m.st. Warszawy ustalił czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do w/w gruntu w wysokości netto [redacted] zł (punkt II decyzji) oraz odmówił ustanowienia użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni [redacted] m² stanowiącego część działki ewidencyjnej nr [redacted] obrębu [redacted] - znajdującego się w pasie drogowym ul. Łochowskiej (punkt III decyzji).

W uzasadnieniu wskazano, że wniosek o przyznanie prawa własności czasowej (aktualnie prawa użytkowania wieczystego) zasługiwał na uwzględnienie w części dotyczącej działki ewidencyjnej nr [redacted], ponieważ nieruchomość ta spełniła warunki określone w art. 7 ust. 2 dekretu. Ponadto zwrócono uwagę, że ostateczna decyzja będzie stanowiła podstawę do zawarcia w formie aktu notarialnego umowy ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu opisanego w punkcie I decyzji po wyeliminowaniu z obrotu prawnego, w zakresie dotyczącym komunalizacji na rzecz m.st. Warszawy budynku mieszkalnego znajdującego się na przedmiotowym gruncie, decyzji Wojewody Warszawskiego nr [redacted] z dnia 30.12.1992 r. oraz po przedłożeniu przez osoby wymienione w punkcie I decyzji protokołu przejęcia w zarząd i administrację wskazanego budynku mieszkalnego od Zakładu Gospodarowania Nieruchomościami w Dzielnicy Praga Północ m. st. Warszawy zawierającego ewentualne rozliczenie dokonanych nakładów na remont i modernizację budynku wykraczających poza zakres napraw bieżących. W odniesieniu do części gruntu dawnej nieruchomości hipotecznej, w chwili wydania decyzji usytuowanej na działce nr [redacted] z obrębu [redacted] znajdującej się w pasie drogowym ul. Łochowskiej organ stwierdził, że z art. 2a ustawy o drogach publicznych wynika zakaz przenoszenia własności dróg publicznych na rzecz podmiotów

innych, niż wymienione w tym przepisie, wobec czego należało orzec o odmowie ustanowienia użytkownika wieczystego do w/w gruntu.

5.7. Decyzją nr [redacted] z dnia 13 maja 2013 roku Minister Administracji i Cyfryzacji stwierdził nieważność decyzji Wojewody Mazowieckiego nr [redacted] z dnia 3 [redacted] roku w części dotyczącej budynku mieszkalnego oznaczonego nr [redacted] położonego przy ulicy Łochowskiej. Z uzasadnienia decyzji wynika, że prawo własności w/w budynku nie przeszło na własność Skarbu Państwa, a zatem prawo to zachowali z mocy art. 5 dekretu dawni właściciele, względnie ich następcy prawni. Stwierdzono, że skoro w dniu 27 maja 1990 roku budynek znajdujący się na skomunalizowanej nieruchomości nie stanowił własności Skarbu Państwa, to tym samym nie podlegał on działaniu ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych. W rezultacie decyzja Wojewody nr [redacted] w części dotyczącej budynku mieszkalnego przy ul. Łochowskiej 38 w sposób rażąco naruszyła art. 5 ust. 1 w/w ustawy.

6. Stan faktyczny i prawny nieruchomości po 1989 r.

6.1. Umową darowizny z dnia 10 lutego 2009 roku, zawartą przed notariuszem w Warszawie – L. [redacted] B. [redacted] K. [redacted] za Rep. A nr [redacted], V. [redacted] K. [redacted] darował swojemu bratu M. [redacted] M. [redacted] całe przysługujące mu udziały (tj. 1/36 części) w prawach i roszczeniach byłych właścicieli nieruchomości warszawskich o ustanowienie użytkownika wieczystego nieruchomości, dla której prowadzona jest księga hipoteczna pod nazwą „Nieruchomość Warszawska Nr [redacted]” w trybie art. 7 dekretu.

Umową sprzedaży z dnia 23 marca 2009 roku, zawartą przed notariuszem w Warszawie – L. [redacted] B. [redacted] K. [redacted] za Rep. A nr [redacted], M. [redacted] M. [redacted] sprzedała swojemu bratu M. [redacted] M. [redacted] całe przysługujące jej udziały (tj. 1/18 części) w prawach i roszczeniach byłych właścicieli nieruchomości warszawskich o ustanowienie użytkownika wieczystego nieruchomości, dla której prowadzona jest księga hipoteczna pod nazwą „Nieruchomość Warszawska Nr [redacted] Praga” w trybie art. 7 dekretu za cenę [redacted] zł.

6.2. Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2015 roku, sygn. akt [redacted] Sąd Rejonowy dla [redacted] w Warszawie, I [redacted] zezwolił kuratorowi nieznanego z miejsca pobytu J. [redacted] P. [redacted] – radcy prawnemu Z. [redacted] Li [redacted] na zamianę nieruchomości o pow. 1 [redacted] m², oznaczonej działki ewidencyjnej nr [redacted] z obrębu [redacted] objętej KW [redacted] i, położonej przy

ul. Łochowskiej 38 w Warszawie na inną nieruchomość o wartości nieprzekraczającej 1.200.000 zł lub na przeniesienie prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości za cenę nieprzekraczającą 1.200.000 zł w zakresie udziału J. P. a w prawie użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości, określonego prawomocną decyzją nr z dnia 9 grudnia 2011 roku oraz zobowiązał kuratora do wpłaty kwoty uzyskanej z ew. sprzedaży w/w nieruchomości na nazwisko J. P. niezwłocznie po dokonaniu czynności prawnej.

6.3. B. T. R., M. J. A. działający w imieniu własnym i na rzecz E. A. z-S. oraz Z. P. Li działający jako kurator nieznanego z miejsca pobytu J. P. w dniu 18 maja 2016 roku zawarli ze spółką Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie przedwstępną umowę sprzedaży z zastrzeżeniem warunku, objętą aktem notarialnym sporządzonym przez notariusza w Warszawie – L. B. K. za Rep. A nr 6, na mocy której zobowiązali się sprzedać w/w spółce całe przysługujące im udziały w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu nr wraz z takimi samymi udziałami we własności budynku mieszkalnego posadowionego na tej działce w terminie do dnia 18 maja 2017 roku.

W dniu 18 maja 2016 roku przed notariuszem w Warszawie – L. B. K. zostało także sporządzone pełnomocnictwo za Rep. A nr 6, w którym stawający: B. T. R., M. J. A. działający w imieniu własnym i na rzecz E. A. z-S. oraz Z. P. Li działający jako kurator nieznanego z miejsca pobytu J. P. oświadczyli, że udzielają pełnomocnictwa spółce Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie (adres: ul. S. nr ok., wpisanej do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem m.in. do dokonywania wszelkich niezbędnych czynności, poprzedzających podpisanie aktu notarialnego umowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego działki gruntu nr dokonywania wszelkich czynności związanych z administracją i zarządem nieruchomością np. zawierania i rozwiązywania umów najmu dotyczących lokali położonych w budynku przy ul. Łochowskiej 38 w Warszawie oraz do złożenia do Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa Wydział Ksiąg Wieczystych wniosku o ujawnienie budynku mieszkalnego posadowionego na działce m. Stawający oświadczyli również, że ustanowiony przez nich pełnomocnik nie może ustanowić dla nich innych pełnomocników.

6.4. Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2016 roku, sygn. akt Sąd Rejonowy w W zmienił punkt 1 postanowienia tegoż Sądu z dnia 30 grudnia 2015 roku, sygn. akt poprzez zezwolenie kuratorowi nieznanego z miejsca pobytu J..... P..... – r.pr. Z..... I..... – na czynności obejmujące przekształcenie prawa użytkowania wieczystego działki gruntu nr w prawo własności nieruchomości, za cenę nie przekraczającą 1.225.000 zł w zakresie udziału J..... w prawie użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości po przekształceniu praw, a także sprzedaż prawa własności w/w nieruchomości za powyższą wartość, przy czym zamiana lub sprzedaż udziałów J..... P..... a odbywać się będzie wraz z udziałem we współwłasności w odrębnym od gruntu przedmiocie – budynku nr usytuowanym na przedmiotowej nieruchomości.

6.5. Pismem z dnia 13 października 2016 roku Miasto Stołeczne Warszawa zostało powiadomione o statusie pokrzywdzonego w śledztwie wszczętym postanowieniem Prokuratora Okręgowego W..... w W..... dnia 5 października 2016 roku pod sygnaturą w sprawie usiłowania doprowadzenia w okresie od bliżej nieustalonego czasu do dnia w Warszawie, Miasta Stołecznego Warszawy do niekorzystanego rozporządzenia mieniem w postaci zwrotu „nieruchomości dekretowej” o znacznej wartości, położonej w Warszawie przy ul. Łochowskiej 38, poprzez złożenie do Zakładu Gospodarowania Nieruchomości Dzielnicy Praga Północ m. st. Warszawy wniosku o wydanie tejże nieruchomości, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do podstawy zwrotu tejże nieruchomości, w części przypadającej J..... P..... i, reprezentowanemu przez kuratora, ustanowionego dla osoby nieznannej z miejsca pobytu, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.

6.6. Pismem z dnia 15 grudnia 2016 roku Urząd Miasta Stołecznego Warszawy Biuro Spraw Dekretowych zwróciło się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z prośbą o wszczęcie z urzędu postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr z dnia 9 grudnia 2011 r. w związku z pozyskaniem informacji, że J..... P..... zmarł dnia roku, a zatem decyzja reprivatyzacyjna została wydana w stosunku do osoby zmarłej, co powoduje, że jest obarczona wadą nieważności i należy ją usunąć z obrotu prawnego.

6.7. W dniu 27 grudnia 2016 roku Prokuratura Okręgowa złożyła do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W..... sprzeciw na podstawie art. 184 § 1 k.p.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a. od ostatecznej decyzji Prezydenta

m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 roku nr . Wniosła o wznowienie postępowania oraz o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

6.8. Wnioskiem z dnia 29 grudnia 2016 r. Prezydent m.st. Warszawy zwrócił się do Sądu Rejonowego o uchylenie kurateli ustanowionej postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 22 kwietnia 2009 roku, sygn. akt

6.9. Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2017 roku, sygn. akt II / Sąd Rejonowy dla w W: uchylił kuratelę dla nieobecnego F, ustanowioną postanowieniem S Re dla W w W; II. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że z przedstawionych przez wnioskodawcę dokumentów wynika, że J P nie żyje, odpadł cel ustanowionej kurateli, toteż postanowienie o ustanowieniu kuratora należało uchylić.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła w pierwszej kolejności na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, tzn.: akt otrzymanych z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy dotyczących reprivatyzacji ul. Łochowskiej 38 (znak: C, akt postępowania prowadzonego przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie (znak: MSWiA nr DA, akt księgi wieczystej KW nr, akt postępowania spadkowego po Józefie Pałacu sygn. akt V, akt postępowania spadkowego po Andrzejce Pałacu z d. Pałacu sygn. akt, akt postępowania spadkowego po Janie C i Pałacu sygn. akt. J, postanowienia spadkowego po zmarłym Jerzym C sygn. akt III N, akt postępowania spadkowego po Szymonie J. Miodzi Złoty sygn. akt, akt postępowania spadkowego po O i Pałacu sygn. akt, akt ot. poświadczenia dziedziczenia po zmarłej R. C, akt postępowania spadkowego po L. Ś, akt postępowania spadkowego po zmarłym J. Miodzi, akt postępowania spadkowego po zmarłym Szymonie J. Miodzi - sygn. a, umowy darowizny z dnia 10 lutego 2009 roku, zawartej przed notariuszem w Warszawie – Li. Darowizny K, za Rep. A nr na mocy której V K darował swojemu bratu M M całe przysługujące mu udziały (tj. 1/36 części) w prawach i roszczeniach byłych właścicieli nieruchomości warszawskich o ustanowienie prawa użytkownika

wieczystego nieruchomości, umowy sprzedaży z dnia zawartej przed notariuszem w Warszawie – L: B K za Rep. nr na mocy której M: Mi sprzedała swojemu bratu M Mi całe przysługujące jej udziały (tj. 1/18 części) w prawach i roszczeniach byłych właścicieli nieruchomości warszawskich o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, za cenę 2.500,00 zł, akt postępowania spadkowego po I: M: R: akt postępowania spadkowego Sądu Rejonowego w Zi: po El M: Al .. – S sygn. akt akt dotyczących ustanowienia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu J P akt postępowania dot. zezwolenia kuratorowi ustanowionemu dla nieznanego z miejsca pobytu J P: Zł P: Li na dokonanie czynności przekraczającej zwykły zakres zarządu majątkiem akt postępowania dot. uchylenia kurateli dla nieznanego z miejsca pobytu J P: , dawnej księgi hipotecznej nr Praga oraz ksiąg meldunkowych prowadzonych dla nieruchomości znajdującej przy Nowym Świecie.

Stan faktyczny sprawy ponadto ustalono na podstawie dowodów z zeznań świadków:

W Z: , A: Z: , Z P: i L A: W: B: B: .. oraz J: K:

III

1. Rażące naruszenie prawa stanowiące podstawę stwierdzenia nieważności decyzji w całości

1.1. W ocenie Komisji w sprawie zaszyły podstawy do stwierdzenia nieważność decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r., nr : w całości.

Pojęcie rażącego naruszenia prawa zostało skodyfikowane w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a, który stanowi, iż organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Przyjmuje się, że o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki, które wywołuje decyzja (na temat tego pojęcia por. M. Sieniuc, Rażące naruszenie prawa w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w: Kodyfikacja postępowania administracyjnego, Na 50-lecie k.p.a., red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 709-718 i tam powołane judykaty). Oczywistość naruszenia prawa polega na

rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - skutki gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządny państwa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 czerwca 2017 r., II OSK 2506/16, LEX nr 2366925).

1.2. Stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej następuje w trybie nadzwyczajnego trybu postępowania.

Unormowanie prawne nieważności decyzji administracyjnej jest swoistą konstrukcją procedury administracyjnej, w następstwie której następuje eliminacja z obrotu prawnego decyzji obciążonej kwalifikowanymi wadami prawnym ze skutkiem *ex tunc*. Decyzja administracyjna obciążona wadami wymienionymi w art. 156 § 1 k.p.a. jest aktem administracyjnym indywidualnym istniejącym w obrocie prawnym, a jej eliminacja z niego następuje w trybie i na zasadach określonych w k.p.a. Do momentu stwierdzenia nieważności w drodze ostatecznej decyzji właściwego organu wadliwa decyzja istnieje w obrocie prawnym, korzysta z domniemania prawidłowości decyzji administracyjnej i wywołuje skutki prawne.

Instytucja stwierdzenia nieważności pozwala podmiotom administrującym na eliminację wadliwych aktów administracyjnych. W doktrynie wskazuje się, że unormowanie prawne nieważności decyzji administracyjnej z mocą wsteczną jest swoistą konstrukcją procedury administracyjnej, zbliżoną do nieważności względnej, która nie odpowiada w pełnym zakresie ani nieważności czynności prawa cywilnego, ani też nieważności postępowania cywilnego jako przesłanki środków odwoławczych (Adamiak, Borkowski, Komentarz, 2009, s. 577, M. Kamiński, Nieważność decyzji administracyjnej. Studium teoretyczne, Kraków 2006, s. 242). Ocena istnienia przesłanek stwierdzenia nieważności wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. następuje na podstawie przepisów prawa materialnego obowiązujących w dacie wydania decyzji podlegającej weryfikacji, a nie na podstawie przepisów prawa materialnego z daty stwierdzenia nieważności. W wyroku NSA z dnia 28 listopada 1997 r. (III SA 1134/96, ONSA 1998, Nr 3, poz. 101) podkreśla się, że "rozstrzygający dla oceny, czy zachodzą przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji z powodu rażącego naruszenia prawa, jest stan prawa z wydania tej decyzji; na taką ocenę nie może mieć wpływu ani późniejsza zmiana prawa, ani tym bardziej zmiana interpretacji tego prawa".

1.3. Stwierdzenie nieważności jest aktem deklaratoryjnym, który: 1) działa z mocą wsteczną (*ex tunc*) od daty wydania decyzji stwierdzającej nieważność decyzji administracyjnej dotkniętej wadą, 2) uchyla wszelkie skutki prawne, jakie powstały od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji nieważnej, 3) obala domniemanie legalności i prawidłowości decyzji, której nieważność została stwierdzona, 4) skutkuje możliwością dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, które przysługują od dnia, w którym stanie się ostateczna decyzja o stwierdzeniu nieważności (por. m.in. Z. Banaszczyk, w: A. Olejniczak (red.). System Prawa Prywatnego, t. 6: Prawo zobowiązań – część ogólna, Warszawa 2009, s. 833; Z. Banaszczyk, Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną niezgodnym z prawem prawomocnym orzeczeniem lub ostateczną decyzją Pal. 2006, Nr 5–6, s. 118–135), 5) powoduje, że sprawa, która była przedmiotem decyzji uznanej za nieważną, wraca do stanu, w jakim się znajdowała przed jej wydaniem; 6) stwierdzenie nieważności decyzji czyni zbędną potrzebę dokonania przez sąd merytorycznej oceny zarzutów zawartych we wniesionej przez stronę skardze (wyr. WSA w Gdańsku z 11 czerwca 2014 r., II SA/Gd 180/14, Legalis). Stwierdzenie nieważności decyzji stanowiąc wyjątek od ogólnej zasady trwałości decyzji ostatecznych określonej w art. 16 § 1 k.p.a., nie pozwala na rozszerzającą wykładnię przesłanek określonych w art. 156 § 1 k.p.a.

1.4. Na wyjątkowy charakter instytucji stwierdzenia nieważności jednoznacznie wskazuje orzecznictwo sądowe. W wyroku NSA 7 lipca 1983 r. (II SA 581/83, GAP 1987, Nr 8, s. 45) wskazano, że "Stwierdzenie nieważności ostatecznych decyzji administracyjnych, stanowiące wyjątek od zasady stabilności decyzji, wymaga bezspornego ustalenia, że uchylona decyzja jest dotknięta jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1" (tak samo wyr. WSA w Gliwicach z 9 czerwca 2009 r., III SA/Gl 1481/08, Legalis, wyr. NSA z 29 czerwca 1999 r. IV SA 1889/97, Legalis).

1.5. Przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji zostały wyczerpująco określone w art. 156 § 1 k.p.a. zestawienie to stanowi katalog zamknięty przyczyn stwierdzenia nieważności decyzji. Określa przesłanki pozytywne oraz negatywne stwierdzenia nieważności, przy czym te ostatnie wyłączają możliwość stwierdzenia nieważności. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 maja 2015 r. (P 46/13, Dz.U. z 2015 r. poz. 702) uznał, że art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zakresie, w jakim nie wyłącza dopuszczalności stwierdzenia nieważności decyzji wydanej z rażącym naruszeniem prawa, gdy od wydania decyzji nastąpił znaczny upływ czasu, a decyzja była podstawą nabycia prawa lub ekspektatywy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP. Do pozytywnych przesłanek stwierdzenia nieważności

należą między innymi „wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa”.

1.6. W ocenie Komisji w niniejszej sprawie doszło do wydania decyzji administracyjnej z rażącym naruszeniem prawa, co skutkuje koniecznością stwierdzenia jej nieważności w całości. W literaturze wskazuje się, że pojęcie "prawo" w zwrocie "rażące naruszenie prawa" powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski, w: Adamiak, Borkowski, Komentarz, 2009, s. 599). Podobne stanowisko reprezentuje orzecznictwo (zob. wyr. WSA w Rzeszowie z 8 maja 2014 r. II SA/Rz 194/14, Legalis, gdzie stwierdzono, że: „Naruszenie prawa» to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą”).

W wyroku z dnia 27 maja 1988 r. NSA wskazał, że „Wydanie decyzji bez podstawy prawnej ma miejsce w sytuacji, gdy w obowiązującym systemie prawnym brak jest przepisu uprawniającego organ administracji państwowej do rozstrzygnięcia sprawy w drodze decyzji administracyjnej. Rażącym naruszeniem prawa jest tylko takie jego naruszenie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności”. (IV SA 23-28/88, GAP 1989, Nr 13, s. 43 i IV SA 187/88, GAP 1989, Nr 6, s. 42, wyr. NSA z 3.4.2009 r. II OSK 479/08, Legalis). W kolejnym orzeczeniu sąd administracyjny wskazał, że: „o tym, czy naruszenie prawa jest naruszeniem «rażącym» rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. decyduje ocena skutków społeczno-gospodarczych, jakie dane naruszenie za sobą pociąga. Za «rażące» uznać należy mianowicie takie naruszenie prawa, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności. Nie ma tu natomiast rozstrzygającego znaczenia ani oczywistość naruszenia określonego przepisu prawnego, ani nawet charakter przepisu, który został naruszony. Takie rozumienie «rażącego» naruszenia prawa wynika nie tylko z wykładni gramatycznej tego pojęcia, ale również z porównania treści art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. z kierunkiem wykładni analogicznego pojęcia na tle innych przepisów (zob. art. 417 § 1 k.p.c.), a także z faktu traktowania tego naruszenia przez art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. na równi z naruszeniem rodzajem tak poważne konsekwencje jak wydanie decyzji bez podstawy prawnej”. (wyr. NSA z dnia 6 sierpnia 1984 r., II SA 737/84, GAP 1988, Nr 18, s. 45).

W orzecznictwie jak i piśmiennictwie, ukształtował się pogląd, wedle którego przypisanie decyzji wady nieważności w przypadku naruszenia przepisów proceduralnych

dopuszczalne jest wyłącznie, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. W odniesieniu do tych przepisów można by zatem mówić o rażącym ich naruszeniu wówczas, gdy w sposób nie budzący wątpliwości, a więc oczywisty, nie zastosowano by ich w trakcie prowadzonego postępowania lub zastosowano by je oczywiście nieprawidłowo. Naruszenie prawa procesowego w sposób rażący to takie naruszenie, które prowadzi musi do podjęcia wadliwego rozstrzygnięcia z tego właśnie powodu, musi przekładać się bezpośrednio na treść decyzji i musi w niej tkwić (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 października 2016 r., II OSK 3347/14, LEX nr 2169138).

1.7. Komisja w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustaliła, że J. P. zmarł r., a więc po upływie miesiąca od złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości położonej w Warszawie, przy ulicy Łochowskiej 38. Oznacza to, że decyzja 9 grudnia 2011 r., nr skierowana do J. P., została wydana przez organ na osobę nieżyjącą.

1.8. W świetle powyższych ustaleń oraz rozważań teoretycznych w ocenie Komisji decyzja Prezydenta m. st. Warszawy została wydana z rażącym naruszeniem prawa, bowiem skierowana została do osób, które nie żyły w dacie jej wydania. Wskazana przesłanka wyczerpuje dyspozycje o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Orzecznictwo sądowe prezentuje w powyższym zakresie jednolitą linię wskazując, że "Rozstrzygnięcie sytuacji prawnej osoby, która zmarła po wszczęciu postępowania, uznać należy za rażące naruszenie prawa, dające podstawę do stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.)" [(wyrok NSA z dnia 20 września 2002 r. I SA 428/01, OSP 2004, Nr 3, poz. 33)].

W orzecznictwie wskazuje się, że rażące naruszenie prawa to naruszenie prawa o wyjątkowym ciężarze gatunkowym unicestwiający nawiązany stosunek administracyjnoprawny (zob. wyrok NSA z dnia 27-10-2017, II OSK 336/16). Rażące naruszenie prawa ma miejsce wtedy, gdy w stanie prawnym nie budzącym wątpliwości co do jego rozumienia wydaje się decyzję, która treścią swego rozstrzygnięcia stanowi negację całości lub części obowiązujących przepisów. „Rażące naruszenie prawa” o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. stanowi podstawę stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej, w sytuacji gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej sprzeczności z przepisami prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że decyzja taka nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa. Materiał dowodowy zebrany przez Komisję w toku postępowania rozpoznawczego pozwala na nie budzące wątpliwości ustalenie, że w

dacie wydania przez Prezydenta m. st. Warszawy decyzji reprivatyzacyjnej jedna ze stron postępowania tj. J. P. już nie żyła. Oznacza to, że w chwili wydania weryfikowanego orzeczenia administracyjnego nie żyła strona, na rzecz której ustanowione zostało użytkowanie wieczyste i której orzeczenie dotyczyło. Okoliczność ta ma istotne znaczenie w niniejszym postępowaniu. Koniecznym elementem każdego postępowania administracyjnego są jego podmioty, do których należą organ administracyjny, mający zdolność prawną do jego prowadzenia oraz strona, o której prawach organ administracyjny orzeka w danym postępowaniu. W obecnym stanie prawnym osoba fizyczna może być stroną postępowania, jeżeli posiada zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków, a zatem jeżeli ma zdolność prawną (zob. art. 30 k.p.a.). Zgodnie z art. 8 k.c. osoba fizyczna posiada zdolność prawną od chwili narodzin, aż do śmierci. Z chwilą śmierci osoba fizyczna przestaje nią być, w związku z tym nie jest podmiotem praw i obowiązków ani nie ma zdolności prawnej, czy zdolności do działań prawnych, w tym zdolności do czynności prawnych. Śmierć osoby fizycznej oznacza zatem ustanie bytu osoby fizycznej.

Przenosząc powyższe na kanwę sprawy niniejszej wskazać należy, że Prezydent m.st. Warszawy, wydając decyzję reprivatyzacyjną, nie tylko uchybił swoim obowiązkom jako organ, nie ustalając dokładnie stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy, ale również wydał decyzję reprivatyzacyjną w stosunku do osoby zmarłej, nieżyjącej od wielu lat. Tym samym wydanie decyzji reprivatyzacyjnej przez Prezydenta m.st. Warszawy doprowadziło się rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W świetle powyższych okoliczności J. P. nie mógł być stroną w postępowaniu dekretowym przed Prezydentem m. str. Warszawy. W ocenie Komisji skierowane decyzji administracyjnej wobec nieżyjącej strony wyczerpuje przesłankę „rażącego naruszenia prawa” i prowadzić musi w konsekwencji do stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej w całości.

Ubocznie wskazać należy, iż rozstrzygnięcie organu w pkt III decyzji nr [] odmawiające ustanowienia użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni 80 m² stanowiące część działki ewidencyjnej nr [] z obrębu [] – znajdującego się w pasie drogowym przy ulicy Łochowskiej jest prawidłowe i Komisja podziela je w tym zakresie, jednakże poprzez wydanie decyzji w stosunku do osoby nieżyjącej również w tym zakresie nie mogło ostać się w całości.

2.Działania organu prowadzące do złożenia wniosku o ustanowienie kuratora w trybie art. 34 k.p.a oraz działania kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu na wniosek organu

2.1. Zgodnie z treścią art. 34 k.p.a. organ administracji publicznej wystąpi do sądu z wnioskiem o wyznaczenie przedstawiciela dla osoby nieobecnej lub niezdolnej do czynności prawnych, o ile przedstawiciel nie został już wyznaczony. Artykuł 34 k.p.a. reguluje sytuację, gdy osoba znana organowi administracji jest nieobecna w miejscu zamieszkania lub w miejscu pobytu w kraju i nieobecność ta nie jest krótkotrwała, a ponadto organowi administracji nie jest znane jej aktualne miejsce pobytu (zob. teza druga wyroku WSA w Poznaniu z 23 lutego 2012 r., IV SA/Po 1265/11, LEX nr 1139608). Według uchwały SN z dnia 9 lutego 1989 r., III CZP 117/88, OSNCP 1990, nr 1, poz. 11: Wyznaczenie przedstawiciela dla nieobecnej strony postępowania administracyjnego na wniosek organu administracyjnego zgłoszony na podstawie art. 34 k.p.a. następuje na podstawie art. 184 k.r.o.

Linia orzecznicza sądów administracyjnych zakładająca, że jedynym wiarygodnym dokumentem potwierdzającym informację o śmierci strony powinien być odpis skrócony aktu zgonu sporządzony przez urząd stanu cywilnego (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 grudnia 2005 r., I SA/Wa 93/05, LEX nr 189773; wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 5 września 2008 r., II SA/Rz 21/08, LEX nr 429511) jest prawidłowa, pod warunkiem jednak, że pogląd ten odnosi się do osób fizycznych, o których brak jest danych wskazujących na to, iż gdyby żyły, to w czasie prowadzenia postępowania administracyjnego osiągnęłyby wiek, jakiego ludzie nie dożywają. Brak danych na temat sporządzenia aktu zgonu dla osoby, która w czasie prowadzenia postępowania administracyjnego miałyby liczyć więcej lat, niż ludzie są w stanie dożyć, nie czyni takiej osoby żyjącą i nie jest argumentem za ustanowieniem dla niej kuratora dla nieobecnego. Uzyskanie przez organ odpisu aktu zgonu lub prawomocnego orzeczenia sądu o stwierdzeniu zgonu, bądź uznaniu za zmarłego sprawia, że organ ten powinien zawiesić postępowanie do czasu ustalenia następców prawnych strony (wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 grudnia 2005 r., I SA/Wa 93/05, LEX nr 189773). Organ administracji publicznej, który ma wiedzę o ostatnim miejscu zamieszkania strony, może zwrócić się do sądu rejonowego właściwego dla tego miejsca z zapytaniem, czy toczyło się postępowanie o stwierdzenie spadku po zmarłym. Jest to droga mogąca doprowadzić do ustalenia następców prawnych strony.

2.2. Zgodnie z treścią przepisu 184 k.r.o. dla ochrony praw osoby, która z powodu nieobecności nie może prowadzić swoich spraw, a nie ma pełnomocnika, ustanawia się

kuratora. To samo dotyczy wypadku, gdy pełnomocnik nieobecnego nie może wykonywać swoich czynności albo gdy je wykonywa nienależycie. Kurator powinien przede wszystkim postarać się o ustalenie miejsca pobytu osoby nieobecnej i zawiadomić ją o stanie jej spraw. Nie ustanawia się kuratora dla ochrony praw osoby, jeżeli istnieją przesłanki uznania jej za zmarłą.

W art. 184 § 1 k.r.o. ustawodawca wprowadził pozytywną przesłankę ustanowienia kuratora, jaką stanowi nieobecność. W uzasadnieniu postanowienia z 24.02.1995 r., II CRN 155/94, LEX nr 497751, SN podkreślił, że „z istoty swojej działanie *kuratora absentis* jest dopuszczalne i ma sens jedynie wtedy, gdy osoba, dla której kurator ten został ustanowiony, żyje, lecz jest nieobecna”. W orzeczeniu z 10.10.1950 r., C 248/50, NP 1951/12, poz. 40, SN podkreślił, że kurator dla osoby nieobecnej może być ustanowiony wówczas, gdy istnieje prawdopodobieństwo, że osoba ta żyje. W uzasadnieniu wyroku z 23.05.2003 r., III CA 1/03, LEX nr 83837, SN podkreślił, że nie można na podstawie art. 184 k.r.o. ustanowić kuratora dla osoby, której data urodzenia (w sprawie, w której SN wydał orzeczenie, był to 1888 r.) wskazuje, iż wątpliwe jest, ażeby żyła ona w chwili ustanowienia kuratora. Sąd opiekuńczy powinien oddalić wnioski o ustanowienie kuratora dla nieobecnego, jeżeli istnieją wymienione w art. 29–30 k.c., przesłanki uznania danej osoby za zmarłą. Powyższy pogląd wyrażony w orzecznictwie SN nie był stosowany w niektórych sprawach przez sądy powszechne ustanawiające kuratorów z art. 184 k.r.o. dla osób dawno zmarłych, dochodzących następnie roszczeń reprivatyzacyjnych. (zob. Jędrejek Grzegorz, Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz do art. 184 k.r.o.).

2.3. Zgodnie z treścią art. 601 k.p.c. dla osoby, która z powodu nieobecności nie może prowadzić swoich spraw, a nie ma pełnomocnika, ustanawia kuratora na wniosek osoby zainteresowanej sąd opiekuńczy miejsca ostatniego zamieszkania lub pobytu osoby nieobecnej. Artykuł 601 k.p.c. realizuje materialnoprawną normę art. 184 k.r.o. przewidującą ustanowienie kuratora dla ochrony praw osoby, która – nie mając pełnomocnika – nie może z powodu nieobecności prowadzić swoich spraw albo też gdy pełnomocnik tej osoby nie może wykonywać swoich czynności lub gdy je wykonuje nienależycie. Zwężenie znaczeniowe, które wynika z art. 601, jest pozorne, w związku z czym należy oczywiście przyjmować, że ustanowienie *kuratora absentis* przez sąd opiekuńczy dotyczy obu sytuacji faktycznych opisanych w art. 184 k.r.o. Wniosek może złożyć każda osoba zainteresowana w rozumieniu art. 510, która wykaże ponadto konieczność ochrony przez kuratora praw nieobecnego. Jeżeli interes prawny w ustanowieniu kuratora wynika z prawa publicznego, wnioskodawcą może być również – na podstawie art. 34 § 1 k.p.a. – organ administracyjny. Kurator wyznaczony

przez sąd na podstawie art. 184 § 1 k.r.o. do zastępowania strony w postępowaniu administracyjnym nie jest kuratorem prawa materialnego. Pod tą nazwą rozumie się zwykle kuratora wyznaczonego do ochrony praw reprezentowanej osoby, niepolegającej jedynie na zastępowaniu jej w konkretnej sprawie. Jest on kuratorem w danym postępowaniu, podobnie jak kurator procesowy ustanowiony na podstawie art. 143 k.p.c. O charakterze kuratora decyduje cel ustanowienia, nie zaś jego podstawa prawna (por. uchwałę SN z dnia 9 lutego 1989 r., III CZP 117/88, OSNCP 1990, nr 1, poz. 11; postanowienie SN z dnia 20 marca 1991 r., III CRN 70/91, LEX nr 110597 oraz wyrok SN z dnia 23 maja 2003 r., III CA 1/03, LEX nr 83837). W sentencji postanowienia o ustanowieniu kuratora sąd opiekuńczy ustala zakres uprawnień *kuratora absentis*, stosownie do tego, jakich działań wymaga ochrona praw nieobecnego. (zob. Komentarz do art. 601 k.p.c. Ereciński Tadeusz, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV. Postępowanie rozpoznawcze. Postępowanie zabezpieczające, wyd. V, opublikowano: WK 2016).

W przypadku powzięcia informacji o śmierci osoby nieznanej z miejsca pobytu w toku postępowania, kontynuacja postępowania z udziałem kuratora *absentis* jest niedopuszczalna, gdyż takie ustalenie wyłącza rację bytu i możliwość dalszego udziału kuratora oraz przesądza o niedopuszczalności czynności dokonywanych przez niego na rzecz takiej osoby (zob: postanowienie Sądu Najwyższego Izba Cywilna z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt III CZ 47/15, Legalis nr 1350351). Kurator ustanowiony dla osoby nieobecnej nie może działać w zakresie kompetencji kuratora spadku, a tymczasem do tego wniosku prowadziłoby uznanie dopuszczalności ustanowienia kuratora *absentis* albo dla osoby zmarłej.

2.4. W ocenie Komisji, Prezydent m. st. Warszawy nie wykazał należytej staranności przy poszukiwaniu danych dotyczących miejsca pobytu J. ... P..., a wniosek organu o ustanowienie dla niego kuratora był w okolicznościach sprawy nieuzasadniony. W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy podejmował przy tym wiele nieefektywnych czynności, nie podjął natomiast jednej najistotniejszej czynności, nie zwrócił się z wnioskiem o dane dotyczące J. ... P... do Instytutu Pamięci Narodowej. W aktach administracyjnych znajdują się: wniosek o udostępnienie danych z Centralnego Biura Adresowego z dnia 1 września 2000 roku, wniosek do Urzędu Stanu Cywilnego w m.st. Warszawie z dnia 13 lipca 2001 roku oraz wniosek z dnia 9 marca 2007 roku do Urzędu m. st. Warszawy Delegatury Biura Administracji i Spraw Obywatelskich w Dzielnicy Praga-Północ – wszystkie o udzielenie informacji na temat J. ... P... i ostatnio zamieszkałego w Warszawie przy ul. Łochowskiej 38. Z przesłanych odpowiedzi od wskazanych instytucji wynika, że bez podania dokładniejszych danych nie było możliwe przesłanie odpisu aktu zgonu (w kartotece dzielnic

Mokotów, Ochota, Praga Południe i Żoliborz figurowało około trzydziestu osób o danych osobowych – Jacek P. natomiast w Pradze Północ w bazie znajdowały się dwie osoby o takim imieniu i nazwisku lecz żadna z nich nie była zameldowana na ul. Łochowskiej 38). Urząd m. st. Warszawy zwracał się również w dniu 9 marca 2007 roku do Biura Administracyjno-Gospodarczego o zamieszczenie w dwóch gazetach (Gazecie Wyborczej i Rzeczpospolitej) ogłoszenia o poszukiwaniu spadkobierców Ryszarda P. a syna J. P. (bądź jego spadkobierców), a w dniu 11 września 2007 roku składał wniosek do Wydziału Ochrony Informacji Niejawnych Centrum Personalizacji Dokumentów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji o udostępnienie danych ze zbioru PESEL na temat J. P. ostatnio zamieszkałego w Warszawie przy ul. W. W. W odpowiedzi MSWiA odpisało, że taka osoba nie figuruje we wskazanym zbiorze. W tym miejscu należy podkreślić, że organ administracyjny nie poczynił dalszych kroków, aby przekazać w/w instytucjom dokładniejsze informacje na temat J. R. P. Prezydent m. st. Warszawy, dysponując dawnym adresem zamieszkania J. P. znajdującym się we wniosku dekretowym, tj. ul. ..., powinien był zwrócić się do Archiwum Państwowego w Warszawie o księgi meldunkowe dla nieruchomości położonej pod tym adresem, a tego nie uczynił. Z tego dokumentu bowiem wynika data urodzenia i data śmierci J. P., która z pewnością umożliwiłaby pełną identyfikację jego osoby, a tym samym uzyskanie jego aktu zgonu.

2.5. Zdaniem Komisji, w zaistniałych okolicznościach, gdyby organ administracyjny wykazał się większym zaangażowaniem w poszukiwanie danych na temat J. P., dawnego współwłaściciela nieruchomości przy ul. Łochowskiej 38 w Warszawie, nie zaszłaby potrzeba zwracania się z wnioskiem do sądu o ustanowienie dla niego kuratora. Osobną kwestią jest również wskazanie przez Urząd m. st. Warszawy jako kandydata na kuratora radcę prawnego Z. I. w sytuacji, gdy Okręgowa Rada Adwokacka wyłoniła innego kandydata tj. adw. A. P.

2.6. Jeszcze przed wydaniem decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 9 grudnia 2011 roku, Urząd m. st. Warszawy zwracał się także do Wydziału Zasobów Lokalowych dla Dzielnicy Urzędu Dzielnicy Praga-Północ z prośbą o przesłanie kopii nakazów kwaterunkowych z lat 1945-1949 dla mieszkańców budynku przy ul. Łochowskiej 38. Archiwum Państwowe m.st. Warszawy w piśmie z dnia 6 września 2011 roku poinformowało, że księga meldunkowa domu przy ul. Łochowskiej 38 w Warszawie nie została odnaleziona, a w dwóch zachowanych księgach meldunkowych z ul. Łochowskiej 38a i 38b z lat 1934-1951 nie odnaleziono wpisu na nazwisko R. P. Ponadto w przekazanych dostępnych

kserokopiach nakazów kwaterunkowych z lat 1945-1949 dla mieszkańców lokali przy Łochowskiej 38 nie odnaleziono osób o nazwisku P.

2.7. W uzasadnieniu decyzji reprivatyzacyjnej nr organ administracyjny nie odniósł się w żaden sposób do osoby J. P. reprezentowanego przez kuratora Z. I. i nie podejmował kwestii zasadności ustanowienia kuratora. Ponadto pominął całkowicie okoliczność złożenia wniosku dekretowego przez R. P. Akta administracyjne zawierają wniosek z dnia 10 lipca 2001 roku o udostępnienie danych ze zbioru danych osobowych dotyczących R. P., syna J., zamieszkałego przy ul. Łochowskiej 38 w Warszawie. Z uzyskanej odpowiedzi wynika, że na podane personalia w CBA figuruje kilkadziesiąt osób lecz żadna z nich nie zamieszkuje pod wskazanym w formularzu adresem, a informacji będzie można udzielić po otrzymaniu bliższych danych osobowych. Oprócz tego w aktach tych znajduje się pismo z dnia 16 listopada 2011 roku – zaświadczenie zameldowania na pobyt stały dotyczące R. P., urodzonego roku w D., syna J. i I. zd. K., zameldowanego na pobyt stały przy ul. m. w Warszawie od dnia 20 października 1961 roku, przy czym na piśmie tym widnieje adnotacja, że „ten pan nie przyznaje się do powiązań z naszym J. P.”

2.8. Podsumowując, organ administracyjny nie zbadał następujących kwestii, tj. czy J. P. żyje, a jeśli tak to ile mógłby przypuszczalnie mieć lat w chwili wydawania decyzji reprivatyzacyjnej oraz czy w przypadku jego śmierci pozostawił spadkobierców i czy zostało przeprowadzone postępowanie spadkowe. Zakładając, że w chwili zawierania umowy sprzedaży nieruchomości przy Łochowskiej 38 tj. w 1933 roku J. P. miał pełną zdolność do czynności prawnych to musiał mieć co najmniej 18 lat, zatem w 2011 roku jego wiek wyniósłby co najmniej 96 lat. Mając na uwadze te dane, nie byłoby trudne ustalenie, ile jest takich osób tzn. żyjących J. P. w na terenie Warszawy. Prezydent m.st. Warszawy nie podjął się jednak ustalenia tych okoliczności, a decyzja reprivatyzacyjna została wydana na osobę zmarłą, w związku z czym doszło do rażącego naruszenia prawa.

2.9. Osobny wniosek dekretowy został również złożony przez R. P. Zdaniem Komisji, R. P. był osobą nieuprawnioną do złożenia wniosku dekretowego. Składając wniosek z dnia 16 lutego 1949 roku podpisał się pod nim jako R. P., właściciel domu przy Łochowskiej 38. Do wniosku nie załączył żadnych dokumentów potwierdzających jego tytuł prawny do nieruchomości położonej przy ulicy Łochowskiej 38 w Warszawie. Nie wykazał także w żaden sposób, że jest spokrewniony z Józefem Pawlakiem ani tym bardziej, że należy do grona jego ewentualnych spadkobierców.

W aktach Instytutu Pamięci Narodowej odnaleziono kilka osób o imieniu R. i nazwisku P., które miały ojca J., ale żadna z tych osób nigdy nie zamieszkiwała ani nie była zameldowana pod adresem Łochowska 38 w Warszawie. Warto też zauważyć, że w aktach administracyjnych nie znajdują się potwierdzenia odbioru korespondencji przez R. P., któremu doręczano m.in. orzeczenie Prezydium Rady Narodowej z 1955 roku. Wyłącznym pismem, w którym pojawia się R. P. jest wniosek dekretowy z 16 lutego 1949 roku.

2.10. Jedyny R. P., którego odnalazł organ administracyjny w toku postępowania reprivatyzacyjnego okazał się niewłaściwą osobą. Chodziło o R. P., zamieszkałego w Warszawie, syna J. i L., który oświadczył, że jego ojciec nigdy nie był właścicielem nieruchomości w Warszawie. Z kolei inny R. P., syn J. i A. zd. F. (lub S.) urodził się w T. w roku, a zmarł w roku w natomiast jego ojciec J. P., syn Ad. (lub W.) i M. zmarł w T. w roku, a zatem nie mógł się podpisać pod wnioskiem dekretowym z roku. Właściwy J. P. był zaś synem M. i M. zd. K., a nieruchomość przy ulicy Łochowskiej 38 nabył w roku.

2.11. Reasumując wskazać należy, iż działania Prezydenta m.st. Warszawy były nie tylko nieefektywne, ale również nie doprowadziły do żadnych ustaleń dotyczących zgonu J. P.. W ocenie Komisji oczywistym jest, że Prezydent m.st. Warszawy zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą sądów w tym zakresie, powinien powziąć wątpliwość występując z wnioskiem o ustanowienie kuratora dla osoby nieobecnej w dniu 9 stycznia 2009 r., że J. P., który nabył nieruchomość w r. może być osobą nieżyjącą. W skutek zaniechań Prezydenta m.st. Warszawy, decyzja reprivatyzacyjna została wydana w stosunku do osoby nieżyjącej.

2.12. Marginalnie omówić należy także działania kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu J. P., który po ustanowieniu go przez Sąd kuratorem powinien niezwłocznie podjąć działania w celu ustalenia przyczyn dla których osoba dla której stał się kuratorem jest osobą nieobecną.

Instytucja kuratora dla osoby nieobecnej ma na celu chronić prawa tej osoby. Ustanowienie kuratora następuje w formie postanowienia, w którym określa się zakres jego uprawnień. W szczególności powinien on postarać się o ustalenie miejsca pobytu osoby nieobecnej oraz zawiadomić ją o stanie jej spraw (art. 184 § 2 k.r.o.).

Kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu J. P. – Z. P. i L. bezpośrednio po wydaniu postanowienia w przedmiocie ustanowienia go

kuratorem dla nieznanego z miejsca pobytu w dniu r. nie podjął jakichkolwiek czynności zmierzających do ustalenia miejsca pobytu osoby nieobecnej czy też ustalenia jej dalszych losów, biorąc pod uwagę oczywistą wątpliwość, która wynikała chociażby z daty urodzenia J..... P..... Wskazać również należy, iż w 2015 roku kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu J..... P..... wystąpił do Sądu z wnioskiem o wyrażenie zgody na podejmowanie czynności przez kuratora tj. dokonanie czynności przekraczającej zwykły zakres zarządu majątkiem osoby nieobecnej poprzez zamianę nieruchomości o powierzchni 1512 m2, oznaczonej numerem działki ewidencyjnej z obrębu uregulowanej w księdze wieczystej , położonej w Warszawie przy ul. Łochowskiej 38 na inną nieruchomość o wartości nieprzekraczającej zł lub na przeniesienie prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości za cenę nieprzekraczającą zł w zakresie udziału J..... I..... w prawie użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości, określonego prawomocną decyzją nr z dnia 9 grudnia 2011 r. Prezydenta m.st Warszawy.

Sąd opiekuńczy, rozpoznając wniosek kuratora absentis i zezwolenie na dokonanie czynności prawnej, przekraczającej zakres zwykłego zarządu majątkiem podopiecznego (art. 156 k.r.o. w zw. z art. 178 § 2 k.r.o.), musi rozpatrzyć, czy planowana czynność prawna, ma na celu ochronę praw podopiecznego, a m.in. szeroko rozumianych jego praw majątkowych (art. 184 § 1 k.r.o.) oraz czy jest korzystna i celowa dla niego, a także czy odpowiada względom gospodarczym.

Sąd, postanowieniem z dnia r. zezwolił kuratorowi Z..... P..... L..... na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu majątkiem. W toku postępowania sądowego zobowiązano kuratora Z..... P..... L..... do złożenia sprawozdania ze sprawowanej funkcji i wskazania, czy i jakie czynności zostały przez niego podjęte celem ustalenia miejsca pobytu J..... P..... pod rygorem ukarania grzywną. Wskazać należy, iż dopiero wówczas kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu Z..... P..... L..... podjął jakiegokolwiek czynności mające na celu ustalenie miejsca pobytu bądź innych danych dotyczących osoby nieobecnej. Jak wskazano wyżej funkcja kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu ma na celu przede wszystkim ochronę praw tej osoby w tym również posiadanego przez nią majątku. Opierając się na stanie faktycznym ustalonym w sprawie niniejszej co najmniej wątpliwym jest, że działania kuratora miały na celu ochronę praw osoby nieobecnej, co w konsekwencji kolejnych uchybień, doprowadziło do wydania przez organ Prezydenta m.st. Warszawy decyzji reprivatyzacyjnej na osobę nieżyjącą.

Uchylenie kurateli, nastąpiło dopiero postanowieniem Sądu Rejonowego w Warszawie z dnia 14 października 2011 r., z uwagi na ustalenie faktu i daty śmierci Józefa Pawła. Do tego czasu Złoty Pałac wykonywał czynności kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu w sposób wątpliwy i nieefektywny i z pominięciem ochrony praw podopiecznego m.in. szeroko rozumianych jego praw związanych z jego majątkiem.

Jak wynika, ze złożonych zeznań przez świadka Złoty Pałac na rozprawie w dniu 14 października 2011 r., po ustanowieniu go kuratorem nie wykonywał wszystkich niezbędnych czynności mających na celu ustalenie przyczyn, dlaczego osoba dla której został ustanowiony jest nieobecna. Świadek składając zeznania wskazał na to, że czynności jakich dokonał sprowadzały się do rozpytywania oraz udania się na teren nieruchomości Łochowska 38 oraz składania sprawozdań z wykonywanej funkcji, tylko na wezwanie Sądu.

3. Rażące naruszenie prawa poprzez skierowanie decyzji reprivatyzacyjnej w stosunku do osoby zmarłej reprezentowanej przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu

3.1. W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r. nr 5 została wydana z naruszeniem prawa polegającym na rażącym naruszeniu art. 7, art. 107 § 1 k.p.a. w zw. z art. 28, 29 i 30 § 1 k.p.a. oraz art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. poz. 279 oraz z 1985 r. poz. 99, dalej: „dekret”).

3.2. Stosownie do treści przepisu art. 7 k.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak wskazano wyżej art. 7 formułuje trzy zasady. Przede wszystkim nakazuje organom administracji stanie na straży praworządności. Zasada legalizmu (praworządności) została wskazana także w art. 6, a ponowna wzmianka o niej w komentowanym przepisie wskazuje na ścisłe związki zasady legalizmu z zasadą prawdy obiektywnej oraz zasadą wyważania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli. Jest zasadne w tym kontekście stwierdzenie, że w art. 7 zostały zawarte zasady rzetelnej procedury, które muszą być

respektowane w państwie prawa. (zob. tezę wyroku NSA z 20 kwietnia 2000 r. (V SA 1609/99, ONSA 2001, nr 3, poz. 121).

Przepis art. 7 k.p.a. nakazuje organom administracji podejmowanie wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy (zasada prawdy obiektywnej). Organ administracyjny nie może ograniczyć się do oczekiwania na przedstawienie przez stronę dowodów potwierdzających jej żądanie, ale powinien aktywnie dążyć do wyjaśnienia sprawy (zob. tezę pierwszą wyroku NSA z 17 maja 1994 r., SA/Lu 1921/93).

Do elementów składowych decyzji, które każda wydana przez organ decyzja powinna zawierać, jak wskazuje przepis art. 107 § 1 k.p.a., należy: oznaczenie organu administracji publicznej, data wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie oraz o prawie do zrzeczenia się odwołania i skutkach zrzeczenia się odwołania, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu upoważnionego do wydania decyzji, a jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego - kwalifikowany podpis elektroniczny, w przypadku decyzji, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego, sprzeciw od decyzji lub skarga do sądu administracyjnego - pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa, sprzeciwu od decyzji lub skargi oraz wysokości opłaty od powództwa lub wpisu od skargi lub sprzeciwu od decyzji, jeżeli mają one charakter stały, albo podstawy do wyliczenia opłaty lub wpisu o charakterze stosunkowym, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

3.3. Zgodnie z treścią art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. W decyzji należy wskazać stronę/strony postępowania, co oznacza w szczególności konieczność stwierdzenia, że rozstrzygnięcie zostało wydane w stosunku do oznaczonej strony. Stronami mogą być osoby fizyczne i osoby prawne, a gdy chodzi o państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne i organizacje społeczne - również jednostki nieposiadające osobowości prawnej (art. 29 k.p.a.). Zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych stron ocenia się według przepisów prawa cywilnego, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej (art. 30 k.p.a.).

Z powołanych przepisów wynika, że Prezydent m.st. Warszawy, wydając decyzję reprivatyzacyjną, był obowiązany ustalić dokładnie stan faktyczny sprawy. W orzecznictwie sądowym panuje zgodny pogląd, że organ prowadzący postępowanie ma tak ustalić stan

faktyczny sprawy, aby odpowiadał rzeczywistości. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy kodeksu postępowania administracyjnego (np. wyrok NSA w Warszawie z dnia 26 maja 1981 r., SA 810/81, ONSA 1981, nr 1, poz. 45).

3.4. Zgodnie z art. 7 ust. 1 dekretu, dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie – użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną. Stosownie zaś do art. 7 ust. 2 dekretu gmina uwzględni wniosek, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne - ponadto, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej.

Zarówno orzecznictwo sądowe, jak i doktryna wskazują, że ustalenie kręgu podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku było i jest obowiązkiem organów administracji publicznej prowadzących wedle swojej właściwości postępowanie w trybie dekretu (zob. E. Buczek, M. Kopeć, Komentarz do art.7 dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy, SIP Lex 2014, pkt 2; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2009 r., I ACa 920/08, publ.: OSA 2011, z. 7, poz. 79). Do podstawowych obowiązków organu prowadzącego postępowanie administracyjne, wszczęte na wniosek strony, należy właściwe ustalenie kręgu stron postępowania, co realizuje się już we wstępnej fazie postępowania administracyjnego. Prezydent m.st. Warszawy rozpoznając wniosek dekretowy powinien zatem w pierwszej kolejności dokonać analizy, czy z wnioskiem wystąpiła osoba uprawniona do jego złożenia zgodnie z treścią art. 7 dekretu oraz ustalić krąg pozostałych osób mogących posiadać przymiot stron postępowania dekretowego.

3.5. Jak wskazano wyżej art. 28 k.p.a. definiuje pojęcie strony, w ten sposób, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Strona jest pojęciem procesowym, a nie kategorią prawa materialnego; stroną jest każdy, kto twierdzi wobec organu administracyjnego, że postępowanie administracji dotyczy jego interesu prawnego

(obowiązku lub uprawnienia), albo kto żąda czynności organu, powołując się na istniejący, zdaniem jego, interes prawny lub obowiązek. (zob. Jaśkowska Małgorzata, Wróbel Andrzej, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego).

Treść decyzji reprivatyzacyjnej wskazuje, że Prezydent m.st. Warszawy nie dokonał prawidłowych ustaleń odnośnie do adresata decyzji reprivatyzacyjnej kierując ją do osoby nieżyjącej – reprezentowanej przez kuratora Zdzisława Pająka, przez co dopuścił się naruszenia przepisów art. 7 i 107 § 1 k.p.a., 28 k.p.a., 29 k.p.a., 30 § 1 k.p.a. oraz art. 7 ust. 1 i 2 dekretu. Jak już ustalono, Józef Pająk dawny współwłaściciel części nieruchomości położonej przy ulicy Łochowskiej 38 w Warszawie urodził się w 1914 roku, a zmarł w 1994 roku. W chwili wydania decyzji reprivatyzacyjnej miałby zatem 97 lat. Wątpliwości budzi również fakt, iż kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu Józef Pająk – Zdzisław Pająk był jednocześnie pełnomocnikiem pozostałych osób do których została skierowana decyzja reprivatyzacyjna.

4. Rażąco naruszenie zasady prawdy obiektywnej przez Prezydenta m.st. Warszawy poprzez nieustalenie przesłanki posiadania gruntu w chwili złożenia wniosku dekretowego

4.1. Należy zauważyć, że w przypadku Józef Pająk, a także jego bezpośrednich następców prawnych tj. Andrzej Pająk i Sławomir Pająk oraz w przypadku Józef Sławomir Miśkiewicz, Hanna Andrzejowa i Irena Maryla Różalska zachodzi poważna wątpliwość co do spełnienia przez nich jednej z przesłanek umożliwiających złożenie wniosku dekretowego, tj. przesłanki posiadania nieruchomości. Organ administracyjny, przy wydawaniu decyzji reprivatyzacyjnej nr 1000/2011 z dnia 9 grudnia 2011 roku, w ogóle nie zajmował się badaniem tej kwestii.

4.2. Zdaniem Komisji, pozytywną przesłanką rozstrzygnięcia wniosku dekretowego dla byłego właściciela lub jego następców prawnych jest posiadanie gruntu. Według przepisów dekretu z 1945 roku pozytywnymi przesłankami rozstrzygnięcia wniosku dekretowego są zatem: posiadanie gruntu, zachowanie terminu określonego w dekrecie oraz możliwość pogodzenia korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela z jego przeznaczeniem w planie zabudowy (zagospodarowania przestrzennego), a w przypadku osób prawnych, dodatkowo – użytkowanie gruntu zgodnie z planem zabudowania, które nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej (zob:

wyrok WSA w Warszawie z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. akt I SA/Wa 1942/09, publ.:<http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Dekret, chociaż restrykcyjny dla właścicieli nieruchomości, to jednocześnie ustanawiał sztywne reguły, w których należało uwzględnić wnioski o przyznanie prawa własności czasowej (użytkowania wieczystego) gruntu, jeżeli zostały spełnione przesłanki wymienione w treści art. 7 ust. 1 i 2 dekretu. Jeżeli więc zostały spełnione wyżej wymienione przesłanki, to wówczas gmina obowiązana była uwzględnić wnioski o przyznanie prawa użytkowania wieczystego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 stycznia 2002 roku, sygn. akt I SA 1482/00, Lex nr 81770).

4.3. „Posiadanie” stanowi instytucję prawa rzeczowego, która w świetle przepisów dekretu z dnia 11 października 1946 r. Przepisy wprowadzające prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych (Dz.U. nr 57 poz. 321), polega na faktycznym władaniu rzeczą. Składają się na nią dwa elementy: fizyczne władanie przez posiadacza rzeczą (*corpus possessionis*) i zmanifestowany przez niego zamiar władania rzeczą dla siebie (*animus rem sibi habendi*). Oba wskazane elementy były konieczne do przyjęcia istnienia stanu faktycznego odpowiadającego treści instytucji „posiadania”, a więc brak któregokolwiek elementu wyklucza możliwość przyjęcia zaistnienia przesłanki, określonej w wymienionym art. 7 ust.1 dekretu.

W zakresie badania przesłanki posiadania należy ocenić stan faktyczny według przepisów obowiązujących w dacie wymaganego posiadania. (zob art. XLVIII ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks Cywilny (Dz.U.nr 16 poz. 94 ze zm.). Zgodnie bowiem z treścią art. XLVIII posiadanie istniejące w dniu wejścia w życie kodeksu cywilnego, podlega od tej chwili przepisom tego kodeksu.

4.4. Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję reprivatyzacyjną był obowiązany podjąć wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz do załatwienia sprawy, w tym również poczynienia ustaleń dotyczących posiadania nieruchomości na chwilę złożenia wniosku przez dawnych współwłaścicieli, bacząc przy tym, aby został w sprawie uwzględniony interes społeczny i słuszny interes obywateli.

4.5. Przesłanka posiadania nieruchomości dotyczyła zarówno byłego właściciela, jak i jego następców prawnych. Językowa i systemowa wykładnia treści przepisu art. 7 ust. 1 dekretu świadczy o tym, że sformułowanie „będący w posiadaniu gruntu” odnosi się do „dotychczasowego właściciela” oraz do jego „następców prawnych.” Wskazuje na tą okoliczność Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 19 lipca 2016 roku, sygn. akt Kp 3/15, OTK ZU A/2016, w którym stwierdza, że „określając wynikające z art. 7 ust. 1 i 2 dekretu

warszawskiego przesłanki roszczenia o ustanowienie prawa rzeczowego, nie można pominąć żadnego z elementów treści tych przepisów. Art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego jako uprawnionych wskazuje wprawdzie "dotychczasowego właściciela gruntu" i "jego prawnego następcę", jednocześnie jednak możliwość zgłoszenia przez nich wniosku o przyznanie prawa rzeczowego wyraźnie uzależnia od posiadania gruntu; verba legis: "Dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu". Przepis uprawnia do złożenia wniosku także osoby "ich prawa reprezentujące", w tym wypadku nie stawiając wymogu posiadania nieruchomości. Z porównania określenia obu kategorii uprawnionych wynika, że druga kategoria uprawnionych do zgłoszenia wniosku obejmuje przedstawicieli ustawowych i pełnomocników (uprawnieni formalnie) właścicieli i ich następców prawnych (uprawnieni materialnie), którzy - dla skuteczności wniosku - musieli być posiadaczami gruntu. Trybunał utożsamiał spełnienie warunku „posiadania gruntu” z faktycznym władztwem nad nieruchomością objętą działaniem dekretu. Należy mieć jednak na uwadze, że ówczesne przepisy nie zawierały kategorii dotyczącej posiadania samoistnego ani zależnego lecz zgodnie z koncepcją romańską – posiadanie rzeczy (prawa własności) i praw tj. posiadania w zakresie innych praw niż własność.

Warto również w tym miejscu zwrócić uwagę na błędy dotychczasowej praktyki reprivatyzacyjnej polegające m. in. na lekceważeniu przez organy administracyjne przesłanki posiadania jako uprawniającej do występowania z wnioskiem o prawo własności czasowej do gruntu uważając błędnie, że skoro własność prawnie to „więcej”, to zachodzi brak podstaw do badania sprawy posiadania, gdyż właściciel „automatycznie” jest posiadaczem – tak prof. Ewa Łętowska w artykule „Mechanizm dekretu Bieruta. Dlaczego była potrzebna przesłanka posiadania?” (<http://konstytucyjny.pl/mechanizm-dekretu-bieruta-dlaczego-potrzebna-byla-przeslanka-posiadania>).

4.6. Obowiązki w postępowaniu administracyjnym zasady oficjalności – w świetle której to na organie administracji prowadzącym postępowanie spoczywa, co do zasady, obowiązek wszechstronnego oraz rzetelnego ustalenia stanu faktycznego sprawy – nie oznacza, że organ ma obowiązek poszukiwania dowodów mających wykazać zaistnienie okoliczności, których wykazanie leży w interesie strony, w sytuacji pasywnej postawy strony w tym zakresie. Nałożenie na organy prowadzące postępowanie administracyjne obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego nie zwalnia bowiem strony postępowania od współdziałania w realizacji tego obowiązku. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy nieudowodnienie określonej czynności

faktycznej może prowadzić do rezultatów niekorzystnych dla strony (zob: wyrok NSA z dnia 11 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II OSK 2045/15, Lex nr 2341127).

4.7. Należy stwierdzić, że Prezydent m. st. Warszawy wydający zakwestionowaną decyzję również nie zbadał istotnej dla sprawy okoliczności, czy dawni współwłaściciele spełniali przesłankę posiadania, a tym samym, czy byli osobami uprawnionymi do złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości położonej przy ul. Łochowskiej 38 w Warszawie. Zaniechanie to, w ocenie Komisji, miało charakter oczywisty, stąd też powinno być zakwalifikowane jako rażące naruszenie prawa.

4.8. W ustawie z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich wydanych z naruszeniem prawa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 poz.431) ustawodawca dostrzegając rozbieżności interpretacji wskazanych przepisów, które pojawiły się w orzecnictwie i w uzasadnieniu cytowanego powyżej wyroku Trybunału, wprowadził art. 30 ust. 1 pkt 4b) ustawy z dnia 9 marca 2017 r. samodzielną podstawę uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej – brak ustalenia przez organ przesłanki posiadania. Przesłanka braku ustalenia przez organ przesłanki posiadania, zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. daje Komisji uprawnienia do wydania decyzji o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, w tym 3a – stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej w całości – gdy decyzja została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu.

Organy administracyjne orzekające w przedmiocie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nie badały zaś w niniejszej sprawie przesłanki posiadania, określonej w art. 7 ust. 1 dekretu.

Badanie przesłanki posiadania wynika z treści art. 7 ust. 1 dekretu, zaś wspomniana nowelizacja jedynie potwierdziła tę okoliczność.

4.9. Z akt sprawy wynika, że Prezydent m.st. Warszawy nie przeprowadził jakiegokolwiek postępowania co do jednej z kluczowych przesłanek dla prawidłowego zbadania wniosku dekretowego, o której stanowi art. 7 ust. 1 dekretu – nie odniósł się w żaden sposób do wymagania posiadania gruntu przez dawnych właścicieli oraz nie przedstawił Komisji dowodów odnoszących się do tej okoliczności. Poprzez pominięcie przedmiotowej kwestii uzasadnienie decyzji reprivatyzacyjnej nie spełnia także wymogów z art. 107 § 1 pkt 6 k.p.a.

Jak wskazano powyżej, Prezydent m.st. Warszawy, wydał przedmiotową decyzję reprivatyzacyjną pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej nr hip.

, położonej przy ul. Łochowskiej 38, przez jej dotychczasowych właścicieli. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3a) w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4b) ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2 – 4, w tym 3a jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu.

4.10. Podsumowując, Prezydent m.st. Warszawy naruszył w sposób rażący powyżej wskazane standardy prowadzenia postępowania administracyjnego, obowiązujące w demokratycznym państwie prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Przebieg wskazanego postępowania odbiegał w sposób oczywisty od zasad prawdy obiektywnej i rzetelności.

5.Strony postępowania rozpoznawczego

5.1. Jako strony postępowania przyjęto żyjących beneficjentów decyzji jak również spadkobierców beneficjentów decyzji tj. M J M R M
A – spadkobiercę E A - S, B T
R ik również ustalonych ustawowych spadkobierców po zmarłym J P
G C, T C – F, M W,
J J M, B L M J M. Ś
G T S W K L

5.2. Zgodnie z art. 16 ust. 2 zd. pierwsze ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawy oraz pozostałe strony postępowania. W świetle zatem powyższego przepisu m.st. Warszawa jest stroną niniejszego postępowania.

5.3. Prezydent m.st. Warszawy jest organem wykonawczym miasta - wykonuje należące do jego kompetencji gminne i powiatowe zadania własne, zadania zlecone z zakresu administracji rządowej, w tym zadania wynikające ze stołecznego charakteru Miasta Stołecznego Warszawy oraz zadania wynikające z porozumień zawartych z jednostkami samorządu terytorialnego. Prezydent wykonuje funkcje określone w przepisach prawa

dla starosty oraz zarządu powiatu, ze względu na fakt, iż Miasto Stołeczne Warszawa jest gminą mającą status miasta na prawach powiatu.

5.4. W przedmiotowej sprawie organ w osobie Prezydenta m.st. Warszawy wydał weryfikowaną decyzję. Nieruchomość, której dotyczyła ww. decyzja była i jest nadal jak wynika z treści księgi wieczystej własnością Miasta Stołecznego Warszawy.

Oczywiste jest zatem, że Prezydent m.st. Warszawy, jako organ reprezentujący Miasto Stołeczne Warszawa, jest w postępowaniu przed Komisją stroną postępowania. Właściciel nieruchomości jest bowiem stroną w każdym postępowaniu administracyjnym dotyczącym jego nieruchomości (zob: uchwała NSA składu 5 sędziów z dnia 9 października 2000r., OPK 14/00, publ.: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Jak wskazał WSA w Warszawie w wyroku z dnia 28 października 2016, I SA/Wa 724/15, CBOSA: „Interes prawny w postępowaniu, którego przedmiotem jest ustanowienie w stosunku do nieruchomości w trybie przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. użytkowania wieczystego gruntu mają byli właściciele nieruchomości dekretowej i ich następcy prawni - których legitymacja procesowa wywodzi się z art. 7 ust. 1 dekretu, a także każdy inny podmiot, który w dacie wydawania orzeczenia legitymował się tytułem prawnorzeczowym do nieruchomości objętej postępowaniem”. Należy bowiem odróżnić sytuacje, gdy ustawa powierza organowi jednostki samorządu terytorialnego rolę organu administracji publicznej, który w danym postępowaniu administracyjnym wydaje decyzje. Jednostka ta nie staje się wówczas stroną tego postępowania nawet wtedy, gdy decyzja wywołuje określone skutki cywilnoprawne dla niej jako właściciela (zob: uchwała NSA z dnia 9 października 2000 r., OPK 14/00, ONSA 2001, nr 1, poz. 17; wyrok NSA z dnia 19 października 2006 r., I OSK 1356/05; wyrok NSA z dnia 18 lipca 2007 r., I OSK 1211/06, publ.: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Inaczej wygląda stan prawny, gdy organ działa jako właściciel gruntu na podstawie przepisu szczególnego.

Powierzenie organowi jednostki samorządu terytorialnego kompetencji władczej do orzekania w sprawie wyłącza możliwość dochodzenia przez tę jednostkę w tej samej sprawie interesu prawnego w trybie postępowania administracyjnego czy sądownoadministracyjnego, co nie jest przez Komisję kwestionowane (zob: uchwała NSA z dnia 19 maja 2003 r., OPS 1/03, ONSA 2003, nr 4, poz. 115, z głosami krytycznymi: T. Wosia, „Samorząd Terytorialny” 2004, nr 12, s. 70-79, i J. Antkowiaka, OSP 2004, nr 4, poz. 48; wyrok NSA z dnia 16 czerwca 2011 r., II OSK 617/11; wyrok NSA z dnia 11 grudnia 2014 r., I OSK 820/13; wyrok NSA z dnia 16 lutego 2005 r., OSK 1017/04; wyrok TK z dnia 29 października 2009 r., K 32/08, OTK ZU, seria A, 2009, nr 9, poz. 139). Jednoznaczne jest przy tym, że Prezydent m.st. Warszawy, wydając decyzję reprivatyzacyjną, nie miał

możliwości zaskarżenia ww. decyzji własnej działając w imieniu Miasta Stołecznego Warszawy (właściciela działki, której dotyczy sprawa). Ponadto, Prezydent m.st. Warszawy nie jest legitymowany do wszczęcia postępowania w zakresie stwierdzenia nieważności w przedmiocie własnej decyzji lub decyzji wydanej na skutek odwołania od niej (zob: uchwała NSA z dnia 9 października 2000 r., OPK 14/00, ONSA 2001, nr 1, poz. 17). Przedstawione stanowisko znajduje potwierdzenie w licznych orzeczeniach sądów administracyjnych oraz poglądach doktryny (zob. np. M. Szewczyk, Podmiotowość prawna gminy, RPEiS 1993, nr 3, s. 35 i n.; W. Chróścielewski, Głosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III RN 104/00, OSP 2002, nr 10, s. 516-519; przegląd stanowisk: G. Kubalski, Wójt jako organ orzekający w postępowaniu dotyczącym interesu prawnego gminy, „Samorząd Terytorialny” 2008 nr 1-2, s. 72-95).

5.5. W istocie, w orzecznictwie sądów administracyjnych została sformułowana reguła kolizyjna, która nakazuje dawać pierwszeństwo roli organu administracji załatwiającego sprawę, co oznacza, że przeznaczenie organowi administracji takiej roli w sprawie przez przepisy prawa wyklucza jego udział w tym samym postępowaniu w charakterze strony tego postępowania (zob: postanowienie NSA z dnia 22 października 2009 r., I OSK 1406/09; wyrok NSA z dnia 5 listopada 2014 r., I OSK 801/14).

5.6. W rozpoznawanej sprawie reguła ta nie ma zastosowania. W ocenie Komisji, Prezydent m.st. Warszawy występował w charakterze organu administracyjnego wyłącznie na etapie postępowanie zwyczajnego, wydając decyzję reprivatyzacyjną, natomiast na etapie postępowania przed Komisją uzyskał status strony, jako organu reprezentującego Miasto Stołeczne Warszawa – byłego właściciela nieruchomości gruntowej.

Komisja działa na podstawie przepisu szczególnego, jakim jest ustawa z dnia 9 marca 2017 r. Komisja posiada uprawnienia do inicjowania postępowań i do wydawania rozstrzygnięć dotyczących decyzji ostatecznych. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 2188/13, (publ: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>), wyraźnie stwierdził, że jednostka samorządu terytorialnego może być stroną postępowania nadzwyczajnego prowadzonego przez organ wyższego stopnia w przedmiocie decyzji ostatecznej organu tej jednostki, jeżeli postępowanie to dotyczy jej interesu prawnego. Postępowanie przed Komisją dotyczy decyzji ostatecznych i jest postępowaniem o szczególnym charakterze, nie powiela jednak kompetencji organów nadzoru z uwagi na całkowicie odmienne zasady i podstawy działania Komisji.

5.7. Uprawnienia właścicielskie, które miało Miasto Stołeczne Warszawa, decydują zatem o interesie prawnym do udziału w postępowaniu przed Komisją. W myśl natomiast

art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., ostateczna decyzja, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2 i 3, stanowi podstawę wykreślenia w księdze wieczystej wpisu dokonanego na podstawie uchylonej decyzji reprivatyzacyjnej lub na podstawie aktu notarialnego sporządzonego z uwzględnieniem uchylonej decyzji reprivatyzacyjnej oraz wpisania jako właściciela m.st. Warszawy.

Pogląd powyższy znajduje swój wyraz w art. 165 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym jednostki samorządu terytorialnego mają osobowość prawną i przysługują im prawo własności oraz inne prawa majątkowe. Przy tym samodzielność jednostek samorządu terytorialnego podlega ochronie sądowej. Ochrona prawa własności jednostki samorządu terytorialnego byłaby niepełna, gdyby jednostka ta nie mogła brać udziału jako strona w postępowaniu administracyjnym prowadzonym w trybie szczególnym, w sytuacji, gdy postępowanie to dotyczy nieruchomości, których jest właścicielem. Przyjęcie interesu prawnego po stronie Miasta Stołecznego Warszawy realizuje przy tym zasadę praworządności działania organów administracji, a zatem realizacji dyspozycji art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 i 7 k.p.a., gdyż w postępowaniu przed Komisją biorą wówczas udział strony o zasadniczo przeciwstawnych interesach, *de facto* monitorując działanie Komisji.

5.8. Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wszczyna z urzędu postępowanie rozpoznawcze. O wszczęciu postępowania Komisja zawiadamia strony. Strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

5.9. Stosownie do treści art. 49 § 1 i 2 k.p.a., jeżeli przepis szczególny tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej. Dzień, w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie, inne publiczne ogłoszenie lub udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej wskazuje się w treści tego obwieszczenia, ogłoszenia lub w Biuletynie Informacji Publicznej. Zawiadomienie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia, w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie, inne publiczne ogłoszenie lub udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej.

Przepis szczególny, na podstawie którego dochodzi do zawiadomienia stron w trybie art. 49 § 1 k.p.a., może w ogólny sposób wskazywać na możliwość lub obowiązek podania do publicznej wiadomości w drodze publicznego obwieszczenia. W takim przypadku dopuszczalne jest wykorzystanie wszystkich lub niektórych form podania do publicznej wiadomości wskazanych w art. 49 § 1 k.p.a.

Przepisami szczególnymi w rozumieniu art. 49 k.p.a. są zarówno przepisy kodeksu, jak i przepisy innych ustaw, które przewidują zawiadamianie stron postępowania o czynnościach organu w formie obwieszczenia lub innej formie publicznego ogłaszania. "W obwieszczeniu (...) powinna się (...) znaleźć informacja, gdzie i kiedy można się zaznajomić z materiałem dowodowym zebrany w sprawie" (wyrok NSA z dnia 13 stycznia 2009 r., II OSK 1635/07, LEX nr 515998). W powyższym wyroku NSA stwierdził także, iż: "Doręczenie bądź zawiadomienie w drodze obwieszczenia publicznego jest stosowane w przypadku, gdy z góry nie można ustalić kręgu podmiotów, które powinny wziąć udział w całym postępowaniu lub w niektórych jego czynnościach. W obwieszczeniu tym powinna się także znaleźć informacja, gdzie i kiedy można się zaznajomić z materiałem dowodowym zebrany w sprawie. I to jest jedyny obowiązek, jaki spoczywa na organie względem strony w toku postępowania wyjaśniającego.

6. Postępowanie Komisji mające na celu wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji dotkniętej wadami prawnymi

6.1. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji ma na celu wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnych dotkniętych poważnymi wadami prawnymi – dotyczącymi zarówno treści decyzji administracyjnej, jak i sposobu prowadzenia postępowania administracyjnego w tej sprawie.

Komisja, po przeprowadzeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie ustaliła, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r. nr : dotknięta jest wadą prawną, ponieważ jednym z podmiotów decyzji była osoba niezyjąca, zatem Komisja obowiązana była wydać decyzję stwierdzającą jej nieważność w całości.

6.2. Wobec wyeliminowania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r. nr z obrotu prawnego poprzez stwierdzenie jej nieważności w całości, organ administracyjny zobowiązany będzie ponownie przeprowadzić postępowanie dotyczące rozpoznania wniosku dekretowego.

Wskazać należy, iż Komisja przy rozpoznawaniu sprawy i decydując się na rozstrzygnięcie w brzmieniu jak w sentencji, przeprowadziła ocenę przesłanek nie tylko niezbędnych do wydania decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a w związku z art. 38 ust. 1 ustawy, ale także dokonała samodzielnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy. Komisja ustaliła prawidłowy katalog stron postępowania, w tym przede wszystkim po zmarłym Józefie Pawlaku, co do którego spadkobierców, organ Prezydent m.st. Warszawy nie poczynił jakichkolwiek ustaleń. W ocenie Komisji, organ przy ponownym rozpoznaniu wniosku dekretowego powinien przede wszystkim zapewnić stronom postępowania czynny w nim udział. Istotnym jest żeby Prezydent m.st. Warszawy dokonał prawidłowych ustaleń dotyczących przesłanki posiadania, prawidłowego kręgu spadkobierców na dzień wydawania kolejnego rozstrzygnięcia oraz ważności interesu społecznego w kontekście umieszczenia budynku w Gminnej Ewidencji Zabytków m.st. Warszawy. Ponadto organ, przeprowadzając postępowanie dotyczące rozpoznania wniosku dekretowego, powinien mieć na uwadze sytuację mieszkaniową lokatorów nadal zamieszkałych przy ulicy Łochowskiej 38 w Warszawie.

Komisja wydając decyzję w sprawie niniejszej i stwierdzając nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy w całości, może jedynie ograniczyć się do wskazania organowi – Prezydentowi m.st. Warszawy, jakich niezbędnych ustaleń powinien dokonać przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Jednocześnie Komisja nie odnosi się do meritum sprawy w kierunku jej przesądzenia, ponieważ na skutek stwierdzenia nieważności decyzji w całości i wyeliminowania decyzji z dnia 9 grudnia 2011 r. . . . z obrotu prawnego, wniosek dekretowy powinien zostać rozpoznany ponownie.

7. Konkluzja

7.1. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718 ze zm.) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, ze zm.-dalej k.p.a.) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy orzeczono o stwierdzeniu

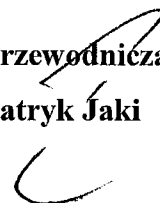
nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 9 grudnia 2011 r. nr
w całości.

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. z późn. zm. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie

zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa z późn. zm. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Przewodniczący Komisji
Patryk Jaki

Decyzję otrzymują:

1. Miasto Stołeczne Warszawa na ręce adw. E. B. Kancelaria
A. R. j., ul. Ś. 18, W.
2. M. J. M., ul. W. W.
3. R. M. A. na ręce pełnomocnika M. G. Kancelaria, ul.
S. Z.
4. - B. T. R. ul. J. W.
5. - G. C. i, ul. W. B. W.
6. - T. C. P. ul. W. B. N.
7. - M. W. - ul. K. S. gm. P.
8. - J. J. M. ul. G.
9. - B. L. M. ul. L. G.
10. - J. M. Ś. S.
11. - C. T. S. ul. S. G.
12. - W. K. L. ul. W. G.

